

การรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ.๕ (สายอาชีพ) ผู้เขียนได้กำหนดวิธีการดำเนินงานเป็นขั้นๆ โดยเริ่มจากการพิจารณาเลือกตัวอย่าง

เนื่องจากผู้เขียนมีความสนใจในเรื่องการศึกษาเล่าเรียนของเด็กวัยรุ่น โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษาไทย จึงใช้หลักการพิจารณาเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. จากนักเรียนชายและหญิง ชั้น ม.ศ.๕ (สายอาชีพ) ปีการศึกษา ๒๕๐๖ และปัจจุบันกำลังศึกษาในชั้น ม.ศ.๕ (สายอาชีพ) จำนวน ๒๐๐ คน เป็นนักเรียนชาย ๑๐๐ คน และนักเรียนหญิง ๑๐๐ คน

๒. จากนักเรียนโรงเรียนต่างๆ ซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดพระนครและธนบุรี

๓. จากโรงเรียนในสังกัดกรมอาชีวศึกษาที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้น ม.ศ. ๔-๕-๖ ในแผนกวิชาชีพที่แตกต่างกัน ๕ แผนก จำนวน ๕ โรงเรียน

๔. โดยเลือกนักเรียนด้วยการสุ่มตัวอย่าง โรงเรียนละ ๔๐ คน
นักเรียนมีอายุ ๑๗-๒๑ ปี

จากข้อกำหนดต่างๆ เหล่านี้ ได้นำมาพิจารณาคัดเลือกนักเรียนเพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับศึกษาในครั้งนี้ คือนักเรียนโรงเรียนต่างๆ ซึ่งมีทั้งโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษารวมทั้งสิ้น ๕ โรงเรียนคือ

๑. โรงเรียนการช่างสตรีธนบุรี

2. โรงเรียนช่างกลปทุมวัน
3. โรงเรียนก่อสร้างอุเทนถวาย
4. โรงเรียนบพิตรพิมุข
5. โรงเรียนพาณิชยการพระนคร

ผู้เขียนได้รวบรวมข้อมูลโดยใช้อุปกรณ์ต่อไปนี้

1. แบบสอบถาม* เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นโดยผู้เขียนได้แนวความคิดจากเรื่องปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทย ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ และจากกรณีศึกษาที่ค้นคว้าทางหนังสือและตำราต่างๆ ตลอดจนวิทยานิพนธ์ที่ได้วิจัยไว้แล้วมาประกอบ แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็นสองตอนคือ

ก. ภาคที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ทักษะ และความเอาใจใส่ในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน โดยใช้วิธีเขียนเครื่องหมาย ✓ หมายข้อความ มีจำนวน 24 ข้อ

ข. ภาคที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของนักเรียนโดยให้นักเรียนเขียนรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของตน ลงในช่องว่างที่กำหนดให้จำนวน 7 ข้อ

2. คะแนนสอบไล่วิชาภาษาไทย ชั้น ม.ศ. 6 (สายอาชีพ) ปีการศึกษา 2506 ของนักเรียน 200 คน จาก ค. 2 ก. ของโรงเรียน ที่สอบถามนักเรียนจำนวน 5 โรงเรียน

* ดูตัวอย่างแบบสอบถามในภาคผนวก ก.

หลังจากที่ได้กำหนดเรื่องที่จะวิจัย กับอาจารย์ที่ปรึกษาเรียบร้อยแล้ว ผู้เขียนจึงได้ปรึกษาอาจารย์ทางคานสถิตีเพื่อศึกษาวิธีวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่การเลือกวิธีต่างๆในทางสถิตีสำหรับวิเคราะห์ข้อมูล การกำหนดตาราง การให้ชื่อตาราง ตลอดจนการกำหนดจำนวนตาราง ที่จะใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้

เมื่อได้กำหนดตารางสำหรับวิเคราะห์ข้อมูลเรียบร้อยแล้ว การสร้างแบบสอบถามก็สะดวกขึ้น ช่วยให้เลือกแบบสอบถามได้เหมาะสม และง่ายในการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามเขาสุเคราะห์ แบบสอบถามนั้นนอกจากอาศัยตารางที่ได้เตรียมไว้เป็นแนวในการสร้างแล้ว ยังได้อาศัยความรู้ที่ได้จากวิชาระเบียบวิธีวิจัย จากการศึกษาคนควางงานวิจัยของผู้อื่นที่ได้ทำไว้แล้ว และจากหนังสือ ตลอดจนตำราที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามที่ดีไว้เป็นตัวอย่าง เมื่อสร้างแบบสอบถามเสร็จในครั้งแรก ผู้เขียนได้ลองสอบถามนักเรียนประเภทเดียวกันกับที่จะสอบถามจริง ประมาณ 10 คน เป็นนักเรียนชายจากโรงเรียนก่อสร้างคุสึค 5 คน และนักเรียนหญิงจากโรงเรียนการช่างสตรีพระนครใต้ 5 คน ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากใช้เวลาตอบแบบสอบถามประมาณ 30 นาที จากการลองสอบถามนี้จึงได้ทราบว่ามีข้อความที่ควรแก้ไขประมาณ 5 ข้อ เมื่อได้แก้ไขแล้ว ผู้เขียนจึงได้พิมพ์ขึ้นสำหรับนำไปสอบถามนักเรียนจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้ต่อไป

ในการเตรียมนักเรียนเพื่อให้ตอบแบบสอบถาม ผู้เขียนเริ่มดำเนินการครั้งแรกโดยติดต่อกับเจ้าหน้าที่แผนกสารบัญ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อสำรวจดูจำนวนโรงเรียนและนักเรียนที่ส่งเข้าสอบในชั้น ม.ศ. 5 แผนกทั่วไปของ

ปีการศึกษา 2506 หลังจากนั้นจึงได้เลือกโรงเรียนจากแผนกวิชาสี่ท่างๆแผนก
ละ 1 โรงเรียน รวมทั้งหมด 5 โรงเรียน แล้วจึงนำจดหมายจากบัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปติดต่อกับอาจารย์ใหม่ในโรงเรียนต่างๆ เพื่อขอความ
ร่วมมือ และขอรายชื่อชั้นนักเรียนชั้น ม.ศ.5 ทั้งหมด จาก 5 โรงเรียนที่ได้กำหนดไว้
เพื่อนำมาจับฉลากเลือกเอาจำนวนนักเรียนโรงเรียนละ 40 คน เมื่อได้รายชื่อ
นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 200 คนแล้ว จึงได้นำรายชื่อนักเรียนไปให้ทางโรงเรียน
ช่วยคัดคอกและนัดเวลากับนักเรียนเพื่อสอบถามต่อไป

ในการพบกับนักเรียน ผู้เขียนได้ตรวจสอบรายชื่อแล้วอธิบายให้นักเรียน
เข้าใจความมุ่งหมายในการตอบแบบสอบถาม จากนั้นก็เริ่มให้นักเรียนตอบแบบ
สอบถาม โดยผู้เขียนอ่านให้ฟังแล้วให้นักเรียนตอบตามไปที่ละข้อจนจบ ใช้เวลา
ประมาณ 30 นาที

ในการเก็บคะแนนสอบไล่วิชาภาษาไทยชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ) ปี พ.ศ.
2506 ซึ่งเป็นคะแนนของนักเรียน 200 คนที่ได้ตอบแบบสอบถามนี้ ผู้เขียนได้ติดต่อกับ
เจ้าหน้าที่แผนกสารบัญของโรงเรียน เพื่อขอคัดลอกคะแนนจาก ค.2 ก. ใช้
เวลาคัดลอกประมาณ โรงเรียนละ 45 นาที

เมื่อได้คะแนนสอบไล่วิชาภาษาไทย และข้อมูลจากแบบสอบถาม ครบถ้วน
พร้อมแล้ว ผู้เขียนจึงนำมาทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธีทางสถิติต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย
ซึ่งเกี่ยวข้องกับตัวการต่างๆโดยวิธีหาค่าอัตราส่วนวิกฤต และตั้งสมมุติฐานในการ
เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนสอง กลุ่มว่าไม่แตกต่างกัน
การทดสอบใช้สูตร

$$t = \frac{m_1 - m_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

2. หากความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย กับตัวการที่เกี่ยวข้อง โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ ชนิดมีสแควร์คอนติเนเจนซ์ และตั้งสมมุติฐานว่า สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยไม่ขึ้นกับตัวการต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทย การทดสอบใช้สูตร $\chi^2 = \frac{(f_o - f_e)^2}{f_e}$

3. ใช้ระดับความมีนัยสำคัญ .05

อธิบายสูตรที่ใช้ในการคำนวณ

t = คือค่าอัตราส่วนวิกฤต หมายถึงอัตราส่วนระหว่างความแตกต่างของมัธยิมเลขคณิต ของข้อมูล 2 ชุด หารด้วยความเคลื่อนคลาตามาตรฐาน (Standard Error) ของความแตกต่างนี้ และจากค่าที่ได้ นำไปหา Probability (P) โดยใช้ตาราง t มาช่วย
 ถ้า $P > .05$ แสดงว่าความแตกต่างนี้ไม่มีมากพอที่จะมีนัยสำคัญ
 ถ้า $P < .05$ แสดงว่าความแตกต่างนี้มากพอที่จะมีนัยสำคัญได้

χ^2 = คือค่าแสดงความมีนัยสำคัญ ด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ ชนิดมีสแควร์คอนติเนเจนซ์

ถ้า $P > .05$ แสดงว่าไม่มีนัยสำคัญ

ถ้า $P < .05$ แสดงว่ามีนัยสำคัญ

f_o = ค่าที่ได้จากการสังเกต จากที่สอบถามนักเรียน

f_e = ค่าที่ได้จากการคำนวณ (ถ้าเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้)

พิสัย (range)	= ค่าแสดงความห่างระหว่างคะแนนต่ำสุดกับคะแนนสูงสุด
มัธยัมเลขคณิต (Mean)	= คะแนนเฉลี่ย
ฐานนิยม (Mode)	= คะแนนที่มีคนได้มากที่สุด คือคะแนนที่มีความถี่สูงสุด
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)	= ค่าแสดงการกระจายของคะแนน
มัธยัมเลขคณิตของผลต่าง	= ผลต่างของมัธยัมเลขคณิตสองพวกที่มาเปรียบเทียบกัน ($m - m$)
ความคล่องคลาดมาตรฐาน	= ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างมัธยัมเลขคณิตของข้อมูล 2 ชุด

$$\text{ในที่นี้} = \sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}$$

ข้อเท็จจริงที่ได้จากการสอบถามนักเรียน ผู้เขียนได้ไปควบคุมด้วยตนเอง จึงได้ข้อมูลจากแบบสอบถามครบทั้ง 200 ชุด และเก็บคะแนนสอบได้วิชาภาษาไทย ชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ) ของนักเรียนที่สอบถามได้ครบทุกคน ใช้เวลาในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ประมาณ 10 วัน ได้นำแบบสอบถามที่นักเรียนตอบแล้วมาตรวจดูปรากฏว่าตอบได้ถูกต้องดี ไม่มีข้อใดตอบผิดความมุ่งหมาย หรือว่างเว้นไว้แต่อย่างใดเลย

จากการสอบถามนักเรียน เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทย และจากผลการศึกษาวิชาภาษาไทย ผู้เขียนได้นำมาวิเคราะห์เพื่อศึกษาเรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ) โดยจำแนกรายละเอียดเป็นข้อๆ ดังนี้

1. สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ)
2. สิ่งแวดล้อมของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคม
3. การเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ) ทักษะที่นักเรียนมีคือวิชาภาษาไทย และคอกครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ตลอดจนความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อสอบไล่วิชาภาษาไทย
4. ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย
5. ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนภาษาไทย ทักษะที่มีคือวิชาภาษาไทย คอกครูผู้สอน ตลอดจนความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อสอบไล่วิชาภาษาไทย กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน

จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ออกแบบสอบถาม จากโรงเรียนต่างๆ มีรายละเอียดตามตารางที่ 1.

ตารางที่ 1 จำนวนนักเรียนชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ) ที่ออกแบบสอบถาม จำแนกตามโรงเรียนและเพศ

รายชื่อโรงเรียน	ประเภท	จำนวนนักเรียน		
		ชาย	หญิง	รวม
โรงเรียนการช่างสตรีชนบุรี	สตรี	-	40	40
โรงเรียนช่างกลปทุมวัน	ชาย	40	-	40
โรงเรียนก่อสร้างอุเทนถวาย	สหศึกษา	40	-	40

ตารางที่ 1 (ต่อ)

รายชื่อโรงเรียน	ประเภท	จำนวนนักเรียน		
		ชาย	หญิง	รวม
โรงเรียนบพิตรพิมุข	สหศึกษา	10	30	40
โรงเรียนพาณิชย์การพระนคร	สหศึกษา	10	30	40
รวม		100	100	200

จากตารางที่ 1 นี้จะเห็นว่าจำนวนนักเรียน ชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ) จำนวน 200 คนที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชาย 100 คนและนักเรียนหญิง 100คน จากโรงเรียนต่างๆจำนวน 5 โรงเรียน เป็นโรงเรียนสตรี 1 โรงเรียน โรงเรียนชาย 1 โรงเรียน และโรงเรียนสหศึกษา 3 โรงเรียน มีจำนวนนักเรียนโรงเรียนละ 40 คน

คะแนนสอบไล่วิชาภาษาไทย ชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ) ปีการศึกษา 2506 ของกลุ่มตัวอย่างที่ส่งแบบสอบถาม 200 คน มีรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ ๘ แจกแจงความถี่คะแนนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ.๕ (สายอาชีพ)

คะแนนภาษาไทย	จำนวนนักเรียน		
	ชาย	หญิง	รวม
89 - 94	2	4	6
83 - 88	4	10	14
77 - 82	6	20	26
71 - 76	16	27	42
65 - 70	16	19	35
59 - 64	20	9	29
53 - 58	19	8	27
47 - 52	11	2	13
41 - 46	3	1	4
35 - 40	4	0	4
รวม	100	100	200

ตารางที่ ๘ แสดงให้เห็นว่าการสอบได้วิชาภาษาไทยชั้น ม.ศ.๕ ปีการศึกษา ๒๕๐๖ คะแนนเต็ม 120 นักเรียนสอบได้คะแนนสูงสุด 94 คะแนน และต่ำสุด 35 คะแนน นักเรียนกลุ่มใหม่ที่สุดคือ 42 คนสอบได้คะแนนระหว่าง 71-76 กลุ่มรองลงมาได้คะแนนระหว่าง 66-70 และ 59-64 มีจำนวนนักเรียน 35 และ 29 คนตามลำดับ กลุ่มที่มีคนน้อยที่สุดคือ 4 คนได้คะแนน

ระหว่าง 35-40 และ 41-46

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ปรากฏว่านักเรียนชายกลุ่มใหญ่ที่สุดมีจำนวน 20 คน ไล่คะแนนระหว่าง 59-64 กลุ่มรองลงมา มีจำนวน 19 และ 16 คน ไล่คะแนนระหว่าง 53-58 กับ 65-70 กลุ่มเล็กที่สุดมีจำนวน 2 คน ไล่คะแนนระหว่าง 89-94 ส่วนนักเรียนหญิงกลุ่มใหญ่ที่สุดคือ 27 คน ไล่คะแนนระหว่าง 71-76 กลุ่มรองลงมา มีจำนวน 20 และ 19 คน ไล่คะแนนระหว่าง 77-83 และ 65-70 และคะแนนที่ไม่มีนักเรียนหญิงสอบได้เลย คือคะแนนระหว่าง 35-40 และที่คะแนนระหว่าง 41-46 มีจำนวนนักเรียนหญิงเพียงคนเดียว

เรื่องความสามารถในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน ชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ) ได้แสดงให้เห็นเป็นส่วนรวมทั้งหมดจำนวน 200 คน จำแนกตามเพศชายและหญิง จำแนกตามอายุ และจำแนกตามโรงเรียน ดังรายละเอียดในตารางที่ 3, 4, 5 และ 6

ตารางที่ 3 สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ)

นักเรียนชั้น ม.ศ.5	พิสัย	มัธยัมเลขคณิต	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ฐานนิยม
ชาย	35 - 89	63	12.92	61.1
หญิง	48 - 94	72	10.38	74.82
รวม	35 - 94	67.5	12.54	70.32

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่านักเรียนหญิงและนักเรียนชาย จำนวน 200 คนมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยคือได้ค่าเฉลี่ย 36-94 มัชฌิมเลขคณิตคือ 67.5 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 12.54 และค่าฐานนิยมคือ 70.32

เมื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงจะเห็นว่านักเรียนชายได้ค่าเฉลี่ย 36-89 มัชฌิมเลขคณิต 63 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 12.92 และค่าฐานนิยมเป็น 61.5 นับว่านักเรียนชายมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยต่ำกว่านักเรียนหญิง คือนักเรียนหญิงได้ค่าเฉลี่ย 36-94 มัชฌิมเลขคณิต 72 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 10.38 และค่าฐานนิยมถึง 74.82

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง

เพศ	ความถี่	มัชฌิมเลขคณิต	มัชฌิมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคสึอน คลาด มาตรฐาน	ค่า t
ชาย	100	63			
หญิง	100	72	9	1.658	5.428 *

* หมายถึง $P < .05$

ตารางที่ 4 ปรากฏว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า t ถึง 5.428 ซึ่งมากพอที่จะมีนัยสำคัญ ฉะนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่านักเรียนชาย

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามกลุ่มอายุของนักเรียน

กลุ่มอายุ นักเรียน	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	ค่า t
17ปี	28	69.855			
18ปี	59	68.94	.915	2.618	.349
17ปี	28	69.855			
19ปี	62	66.18	3.676	2.652	1.385
17ปี	28	69.855			
20-21ปี	51	66.105	3.75	2.812	1.333
18ปี	59	68.94			
19ปี	62	66.18	2.76	2.47	1.228
18ปี	59	68.94			
20-21ปี	51	66.105	2.835	2.432	1.165
19ปี	62	66.18			
20-21ปี	51	66.105	.075	2.468	.03

f ทดสอบ $P > .05$

จากตารางที่ 5 ปรากฏว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนซึ่ง
จำแนกตามกลุ่มอายุ เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มแล้วได้ค่า t สูงสุดเพียง
1.385 ซึ่งไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ จึงอาจสรุปได้ว่าอายุไม่เป็นปัจจัยสำคัญ
ที่ทำให้เกิดความแตกต่างในเรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยระหว่างโรงเรียนต่างๆ

โรงเรียน	ความถี่	มัธยม เลขคณิต	มัธยมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	ค่า t
1	40	65.625			
2	40	58.125	7.5	2.204	3.403 *
1	40	65.625			
3	40	60.375	4.25	2.509	1.694
1	40	65.625			
4	40	77.625	12	1.955	6.139 *
1	40	65.625			
5	40	78	12.375	2.113	5.865 *
2	40	58.125			
3	40	60.375	2.25	2.48	1.008
2	40	58.125			
4	40	77.625	15.5	1.916	8.089 *
2	40	58.125			
5	40	78	19.875	2.074	9.583 *
3	40	60.375			
4	40	77.625	17.25	2.261	7.629 *
3	40	60.375			
5	40	78	17.625	2.396	7.356 *

ตารางที่ 6 (ต่อ)

โรงเรียน	ความถี่	มัธยัมเลขคณิต	มัธยัมเลขคณิตของผลต่าง	ความเคลื่อนคลาดมาตรฐาน	ค่า t
4	40	77.625			
5	40	78	.375	1.806	.207

* หมายถึง $P < .05$

จากตารางที่ 6 ปรากฏว่าสัมพันธผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในโรงเรียนต่างๆ ที่แตกต่างกันอย่างแท้จริง และได้ค่า t มากที่สุดคือ 9.583 เป็นการเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนช่างกลปทุมวัน กับโรงเรียนพาณิชย์การพระนคร รองลงมาได้ค่า t = 8.089 เป็นการเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนช่างกลปทุมวัน กับโรงเรียนบพิตรพิมุข ส่วนโรงเรียนที่แตกต่างกันน้อยที่สุดคือโรงเรียนพาณิชย์การกับโรงเรียนบพิตรพิมุข ได้ค่า t เพียง 0.217 ซึ่งไม่แตกต่างกันอย่างแท้จริง ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่านักเรียนโรงเรียนพาณิชย์การพระนครกับนักเรียนโรงเรียนบพิตรพิมุขมีสัมพันธผลในการเรียนภาษาไทยดี และดีกว่านักเรียนโรงเรียนอื่นๆ ที่เปรียบเทียบกับทุกกลุ่ม ส่วนนักเรียนโรงเรียนก่อสร้าง-อุเทนถวายและนักเรียนโรงเรียนช่างกลปทุมวัน มีสัมพันธผลในการเรียนภาษาไทยไม่ค่อยดีนัก

หมายเหตุ โรงเรียน 5 โรงเรียนที่เปรียบเทียบคือ

1 = โรงเรียนการช่างสตรีธนบุรี

- 2 = โรงเรียนช่างกลปทุมวัน
 3 = โรงเรียนก่อสร้างอุเทนถวาย
 4 = โรงเรียนบพิตรพิมุข
 5 = โรงเรียนพาณิชย์การพระนคร

ความสามารถในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ. 5 (สายอาชีพ) ได้นำมาหาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบ กับสิ่งแวดล้อมทางบ้านของนักเรียน ได้แก่ ลำดับพี่น้องของนักเรียน เชื้อชาติของบรรพบุรุษ การนับถือศาสนา รายได้ในครอบครัวของนักเรียน การประกอบอาชีพของบิดา การศึกษาของบิดาและมารดา การมีเครื่องใช้ที่ทันสมัย จำนวนหนังสือพิมพ์ในบ้าน ภาษาพูดที่บ้าน ตลอดจนชนชั้นของภาษาที่นักเรียนพูด ดังรายละเอียดในตารางที่ 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 และ 17.

ตารางที่ 7 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างลำดับพี่น้องกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ลำดับพี่น้อง	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	51-64	65-79	80-94		
ที่ 1-2	fe	(7)	(28)	(41)	(15)	91
	fo	9	24	44	14	
ที่ 3-4	fe	(3)	(15)	(23)	(8)	49
	fo	3	15	21	10	
ที่ 5-6	fe	(4)	(11)	(17)	(6)	38
	fo	2	17	12	7	

ตารางที่ 7 ก. (ต่อ)

ลำดับชั้น	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	51-64	65-79	80-94		
ที่ 7 และ คนอื่นๆ ไป	f_e f_o	(2) 2	(7) 6	(9) 13	(4) 2	22
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f.9) $\chi^2 = 16.919$

ไคสกา $\chi^2 = 10.36$ $P > .05$

ตารางที่ 7 ก. แสดงว่าลำดับชั้นของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อยมาก คือนักเรียนจะเป็นบุตรคนที่เท่าไรก็ตามคะแนนภาษาไทยที่สอบได้จะไม่ต่างกัน

ตารางที่ 7 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามลำดับชั้น

ลำดับชั้น	ความถี่	มัธยัมเลขคณิต	มัธยัมเลขคณิตของผลต่าง	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน	ค่า t
ที่ 1-2	91	68.87			
ที่ 3-4	49	68.626	.045	2.167	.021
ที่ 1-2	91	68.67			
ที่ 5-6	33	66.48	2.19	2.415	.906
ที่ 1-2	91	68.87			
ที่ 7 และ คนอื่นๆ ไป	22	67.23	1.44	2.715	.53

ตารางที่ 7 ข. (ต่อ)

ลำดับชั้นอง	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	ค่า t
ท3-4	49	68.625			
ท5-6	38	66.48	2.245	2.711	.791
ท3-4	49	68.625			
ท7 และคนดักๆ ไป	22	67.23	1.395	3.025	.461
ท5-6	38	66.48			
ท7 และคนดักๆ ไป	22	67.23	.75	1.584	.473

* ทุกค่าได้ $p > .05$

จากตารางที่ 7ข. ปรากฏว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยจำแนกตามลำดับชั้นองเมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มเลขไม่แตกต่างกันอย่างแท้จริง จึงอาจสรุปได้ว่า ลำดับชั้นองไม่เป็นตัวการที่ทำให้สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน ต่างกันแต่อย่างใด

นักเรียนที่สอบตาม 200 คน ส่วนมากเป็นบุตรคนที่ 1-2 ถึง 91 คน คือ ร้อยละ 45.5 และมีนักเรียนส่วนน้อยที่เป็นบุตรคนที่ 7 และคนดักๆไป มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 11 เท่านั้น.

ตารางที่ 8 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติของบรรพบุรุษกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

เชื้อชาติของบรรพบุรุษ	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-64	65-79	80-94		
1	fe	(9)	(36)	(54)	(20)	119
	fo	13	43	44	19	
2	fe	(2)	(8)	(12)	(5)	27
	fo	2	6	14	5	
3	fe	(1)	(5)	(8)	(4)	18
	fo	0	3	11	4	
4	fe	(4)	(12)	(16)	(4)	36
	fo	1	9	21	5	
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d, f, 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคสกา $\chi^2 = 8.529$ P > .05

ตารางที่ 8 ก. แสดงให้เห็นว่า เชื้อชาติของบรรพบุรุษ มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อยมาก คือนักเรียนจะมีบรรพบุรุษเป็นคนไทยหรือคนต่างชาตก็ตาม จะสอบได้คะแนนภาษาไทยเหมือนกัน

ตารางที่ 8 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามเชื้อชาติบรรพบุรุษ

เชื้อชาติ บรรพบุรุษ	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	ค่า t
1	119	65.68			
2	27	69.21	3.53	2.659	1.328
1	119	65.68			
3	18	72.825	7.145	3.514	2.842 *
1	119	65.68			
4	36	69.495	3.815	2.105	1.825
2	27	69.21			
3	18	72.825	3.615	3.224	1.121
2	27	69.21			
4	36	69.495	.285	2.922	.095
3	18	72.825			
4	36	69.495	3.33	2.789	1.195

* หมายถึง $F < .05$

จากตารางที่ 8 ข. ปรากฏว่ากลุ่มนักเรียนที่จำแนกตามเชื้อชาติบรรพบุรุษ เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว กลุ่มที่ 1 กับกลุ่มที่ 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอื่นไม่แสดงว่าแตกต่างกันอย่างแท้จริง ฉะนั้น จึงสรุปได้ว่า นักเรียนที่มีบิดาหรือมารดาคนหนึ่งคนใดเป็นชาวต่างชาติ เรียนภาษา-

ไทยได้ศึกษาว่ากลุ่มนักเรียนที่มีบิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย เป็นไทย ส่วนกลุ่ม
อื่นๆเมื่อเปรียบเทียบกันแล้วมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยไม่ต่างกัน

จากกลุ่มตัวอย่าง 200 คน มีนักเรียนส่วนมากถึง 119 คนคิดเป็นร้อยละ
59.5 เป็นกลุ่มที่มีบิดามารดา ปู่ ย่า ตา ยาย เป็นไทย และมีนักเรียนส่วน น้อย
ที่มีบิดาหรือมารดาคนหนึ่งคนใดเป็นชาวต่างชาติ เพียง 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9
เท่านั้น

หมายเหตุ เชื้อชาติบรรพบุรุษของนักเรียน จำแนกเป็น 4 ประเภทคือ

- 1 = นักเรียนที่มีบิดามารดา ปู่ ย่า ตา ยาย เป็นไทย
- 2 = นักเรียนที่มี ปู่ ย่า ตา ยาย เป็นชาวต่างชาติ
- 3 = นักเรียนที่มีบิดา หรือมารดา คนหนึ่งคนใดเป็นชาวต่างชาติ
- 4 = นักเรียนที่มีบิดา มารดา เป็นชาวต่างชาติทั้งคู่

ตารางที่ 9 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างการนับถือศาสนากับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน
ภาษาไทย

การนับถือศาสนา	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-64	65-79	80-94		
ศาสนาพุทธ	f_e	(15.5)	(59.2)	(87.3)	(32)	194
	f_o	15	59	87	33	
ศาสนาอื่นที่ไม่ใช่ศาสนาพุทธ	f_e	(.5)	(1.8)	(2.7)	(1)	6
	f_o	0	2	3	0	
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 3) $\chi^2 = 7.815$

ไคสกา $\chi^2 = 2.119$ $P > .05$

การนับถือศาสนาของนักเรียนในตารางที่ ๑ ก. มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์-
ผลในการเรียนภาษาไทยอย่างมาก คือนักเรียนจะนับถือศาสนาอะไรก็ตามคะแนน
ภาษาไทยที่สอบได้จะไม่ต่างกัน

ตารางที่ ๑ ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยความประ เภทของศาสนา

ศาสนา	ความถี่	มัธยิม เลขคณิต	มัธยิมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	t
ศาสนาพุทธ	194	67.68			
ศาสนาอื่น ที่ไม่ใช่ศาสนาพุทธ	6	61.995	5.685	4.656	1.221

$p > .05$

ตารางที่ ๑ ข. ปรากฏว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยจำแนกตามการ
นับถือศาสนาของนักเรียนเมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ได้ค่า t เพียง 1.221 ซึ่งไม่
มากพอที่จะมีนัยสำคัญได้ ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า การนับถือศาสนาของนักเรียนไม่
เป็นตัวการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทย

จากกลุ่มตัวอย่างที่สอบถามมีจำนวนนักเรียนถึง 194 คน คิดเป็น ร้อยละ
๑7 ½ นับถือศาสนาพุทธ ส่วนที่นับถือศาสนาอื่นมีเพียง 6 คน คิดเป็น ร้อยละ 3
เท่านั้น

ตารางที่ 10 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ในครอบครัวของนักเรียนกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

รายได้ในครอบครัว	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-64	65-79	80-94		
1	fe fo	(4) 5	(15) 16	(22) 19	(7) 8	48
2	fe fo	(4) 4	(17) 18	(25) 25	(10) 9	56
3	fe fo	(2) 1	(9) 4	(13) 15	(4) 8	28
4	fe fo	(6) 6	(20) 23	(30) 31	(12) 8	68
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคค่า $\chi^2 = 10.429$ $P > .05$

ตารางที่ 10 ก. นี้จะเห็นว่ารายได้ในครอบครัวของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยไม่มากพอ ฉะนั้นรายได้ในครอบครัวของนักเรียนจะมากหรือน้อยก็ตาม ผลการสอบวิชาภาษาไทยจะไม่ต่างกัน

ตารางที่ 10 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามรายได้ในครอบครัวของนักเรียน

รายได้ใน ครอบครัว	ความถี่	มัธย เลขคณิต	มัธย เลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาต มาตรฐาน	t
1	48	66.37			
2	56	67.44	1.065	2.52	.423
1	48	66.37			
3	28	73.065	6.69	2.864	2.336 *
1	48	66.37			
4	68	66.045	.33	2.408	.137
2	56	67.44			
3	28	73.065	5.625	2.697	2.086 *
2	56	67.44			
4	68	66.045	1.395	2.207	.632
3	28	73.065			
4	68	66.045	7.02	2.59	2.71 *

* หมายถึง $F < .05$

การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยในตารางที่ 10 ข. นี้
ที่แสดงว่าแตกต่างกันอย่างแท้จริง คือการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่ 1 กับที่ 3
กลุ่มที่ 2 กับที่ 3 และกลุ่มที่ 3 กับที่ 4 นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างแท้จริง

ฉะนั้นจึงนับได้ว่านักเรียนกลุ่มที่ 3 ซึ่งมีรายได้ประมาณเดือนละ 1800-2400 บาท มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่านักเรียนกลุ่มอื่นๆ

จากกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่านักเรียนส่วนมากอยู่ในครอบครัวที่มีรายได้ ในพวกกลุ่มที่ 4 คือมีรายได้ เดือนละ 2400-9000 มีจำนวน 68 คน คือร้อยละ 34 และมีนักเรียนส่วนน้อยจำนวน 28 คนคือร้อยละ 14 ที่มีรายได้เดือนละ 1800-2400 บาท

หมายเหตุ รายได้ในครอบครัวของนักเรียนจำแนกเป็น 4 กลุ่มดังนี้

1 = มีรายได้เดือนละ 600-1200 บาท

2 = มีรายได้เดือนละ 1200-1800 บาท

3 = มีรายได้เดือนละ 1800-2400 บาท

4 = มีรายได้เดือนละ 2400-9000 บาท

ตารางที่ 11 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างการประกอบอาชีพของบิดากับรายได้ในครอบครัว

การประกอบอาชีพ ของบิดา	รายได้ในครอบครัว				รวม	
	1	2	3	4		
ค้าขายและรับจ้าง	f_e	(27)	(32)	(16)	(38)	113
	f_o	27	28	14	44	
รับราชการ	f_e	(13)	(15)	(8)	(18)	64
	f_o	4	20	10	18	

ตารางที่ 11 ก. (ต่อ)

การประกอบอาชีพ ของบิดา	รายได้ในครอบครัว				รวม	
	1	2	3	4		
ทำกลสิกรรม	fe	(8)	(9)	(4)	(12)	33
	fo	15	8	4	6	
รวม		48	56	28	68	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 6) $\chi^2 = 12.592$

ไคค่า $\chi^2 = 16.831$

$P < .05$

ตารางที่ 11 ก. แสดงให้เห็นว่าการประกอบอาชีพของบิดามีความสัมพันธ์กับรายได้ในครอบครัวของนักเรียนมาก คือบิดาที่ประกอบอาชีพต่างกัน มีรายได้ในครอบครัวมากน้อยไม่เท่ากัน

ตารางที่ 11 ข. ความสัมพันธ์ระหว่างการประกอบอาชีพของบิดากับสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาไทย

การประกอบอาชีพ ของบิดา	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-64	65-79	80-94		
ควชายและรับจ้าง	fe	(9)	(34)	(51)	(19)	113
	fo	9	31	53	20	
รับราชการ	fe	(4)	(16)	(24)	(10)	54
	fo	4	18	26	6	
ทำกลสิกรรม	fe	(3)	(11)	(15)	(4)	33
	fo	3	12	11	7	
รวม		16	61	90	33	200

$$\text{ระดับความมีนัยสำคัญ } .05 \text{ (d.f. 6) } \chi^2 = 12.592$$

$$\text{ได้ค่า } \chi^2 = 5.82 \quad F > .05$$

การประกอบอาชีพของบิดาในตารางที่ 11 ข. มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อยมาก จึงนับว่าเมื่อนักเรียนจะมีบิดาประกอบอาชีพแตกต่างกัน ก็อาจสอบไล่คะแนนภาษาไทยพอกัน

ตารางที่ 11 ค. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามอาชีพของบิดา

อาชีพของบิดา	ความถี่	มัธยัมเลขคณิต	มัธยัมเลขคณิตของผลต่าง	ความเคลื่อนคลาตมาตรฐาน	ค่า t
คหขายและรับจ้าง	113	68.145			
รับราชการ	54	66.435	1.71	1.99	.859
คหขายและรับจ้าง	113	68.145			
ทำกสิกรรม	33	67.005	1.14	2.655	.429
รับราชการ	54	66.435			
ทำกสิกรรม	33	67.005	.57	2.857	.199

t ทุกค่า $p > .05$

ตารางที่ 11 ค. ปรากฏว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนจำแนกตามอาชีพของบิดา ทั้งสามประเภท เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเลย จึงอาจสรุปได้ว่าอาชีพของบิดาไม่เป็นตัวการที่เกี่ยวข้อง

กับการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ม.ศ. 6 (สายอาชีพ) แต่อย่างใด

จากกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่านักเรียนส่วนมากมีคามีอาชีพค้าขายและรับจ้าง จำนวน 113 คน คือร้อยละ 66.5 และมีนักเรียนส่วนน้อยเพียง 33 คน คือร้อยละ 16.5 ที่มีความีอาชีพในทางกสิกรรม

ตารางที่ 12 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ระดับการศึกษาของบิดา	คะแนนภาษาไทย				รวม
	35-49	50-64	65-79	80-94	
อุดมศึกษา	f_e f_o (2) 1	(8) 6	(12) 12	(4) 7	26
มัธยมศึกษา	f_e f_o (6) 7	(24) 19	(36) 42	(13) 11	79
ประถมศึกษา	f_e f_o (6) 7	(24) 19	(36) 28	(14) 15	81
ไม่ได้รับการศึกษา	f_e f_o (2) 1	(4) 5	(6) 8	(2) 0	14
รวม	16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคค่า $\chi^2 = 12.639$ $P > .05$

ตารางที่ 12 ก. แสดงว่าระดับการศึกษาของบิดา มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนน้อย คือการศึกษาของบิดาที่อยู่ในระดับต่างกัน จะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องทำให้นักเรียนสอบได้คะแนนแตกต่างกัน

ตารางที่ 12 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามระดับการศึกษาของบิดา

ระดับการศึกษา ของบิดา	ความถี่	มัธยัมเลข คณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผดต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	t
อุดมศึกษา	26	71.3			
มัธยมศึกษา	79	67.83	3.6	2.739	1.314
อุดมศึกษา	26	71.43			
ประถมศึกษา	82	66.435	4.995	2.76	1.79
อุดมศึกษา	26	71.3			
ไม่ได้รับการศึกษา	14	62.52	8.91	3.106	2.869 *
มัธยมศึกษา	79	67.83			
ประถมศึกษา	81	66.456	1.395	2.005	.691
มัธยมศึกษา	79	67.83			
ไม่ได้รับการศึกษา	14	62.52	5.31	2.425	2.19 *
ประถมศึกษา	81	66.435			
ไม่ได้รับการศึกษา	14	62.52	3.915	2.484	1.576

* หมายถึง $F < .05$

การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย ในตารางที่ 12 ข. ปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่มีบิดาได้รับการศึกษาถึงขั้นอุดมศึกษา กับกลุ่มที่มีบิดาไม่ได้รับการศึกษา มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยต่างกันอย่างแท้จริง และค่า t สูง

ถึง 2.869 รองลงมาคือถาวรเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีบิดาได้รับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา กับกลุ่มที่มีบิดาไม่ได้รับการศึกษา ค่า $t = 2.19$ ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนกลุ่มอื่น ไม่แสดงว่าต่างกันอย่างแท้จริง จึงอาจสรุปได้ว่านักเรียนกลุ่มที่มีบิดาได้รับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาและมัธยมศึกษา มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่านักเรียนกลุ่มที่มีบิดาไม่ได้รับการศึกษา

จากกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่า นักเรียนส่วนมากมีบิดาได้รับการศึกษาในระดับประถมศึกษา เป็นจำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 40.5 ส่วนนักเรียนที่มีบิดาไม่ได้รับการศึกษามีน้อยที่สุดคือ 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7 เท่านั้น

ตารางที่ 13 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ระดับการศึกษาของมารดา	คะแนนภาษาไทย				รวม
	35-49	50-64	65-79	80-94	
อุดมศึกษา	fe (.2) fo 0	(.6) 1	(.9) 1	(.3) 0	2
มัธยมศึกษา	fe (3.5) fo 2	(13.4) 9	(19.8) 25	(7.3) 8	44
ประถมศึกษา	fe (9) fo 11	(34.4) 32	(50.8) 48	(18.8) 22	113
ไม่ได้รับการศึกษา	fe (3.3) fo 3	(12.6) 19	(18.5) 16	(6.6) 3	41
รวม	16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$

ได้ค่า $\chi^2 = 11.527$ $F > .05$.

จากตารางที่ 13 ก. นี้จะเห็นว่าระดับการศึกษาของมารดาที่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อยไป คือไม่ว่านักเรียนจะมีมารดาได้รับการศึกษาในระดับใดก็ตาม ก็ไม่ทำให้นักเรียนได้คะแนนต่างกัน

ตารางที่ 13 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามระดับการศึกษาของมารดา

ระดับการศึกษาของมารดา	ความถี่	มัธยัมเลขคณิต	มัธยัมเลขคณิตของผลต่าง	ความเคลื่อนคลาตมาตรฐาน	ค่า t
อุดมศึกษา	2	64.5			
มัธยมศึกษา	44	70.29	5.79	5.564	1.041
อุดมศึกษา	2	64.5			
ประถมศึกษา	113	67.755	3.255	5.596	.582
อุดมศึกษา	2	64.5			
ไม่ได้รับการศึกษา	41	63.945	.555	5.574	.099
มัธยมศึกษา	44	70.29			
ประถมศึกษา	113	67.755	3.536	2.241	1.131
มัธยมศึกษา	44	70.29			
ไม่ได้รับการศึกษา	41	63.945	6.346	2.41	2.632 *
ประถมศึกษา	113	67.755			
ไม่ได้รับการศึกษา	41	63.945	3.81	2.269	1.679

* หมายถึง $F > .05$

การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยซึ่งจำแนกตามระดับการศึกษาของมารดาในตารางที่ 13 ข. แสดงว่าต่างกันอย่างแท้จริงคือการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีมารดาได้รับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา กับกลุ่มที่มีมารดาไม่ได้รับการศึกษา ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอื่นไม่แสดงว่าต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จึงกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีมารดาได้รับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาเรียนภาษาไทยได้ดีกว่านักเรียนที่มีมารดาไม่ได้รับการศึกษา

จากการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากมีมารดาได้รับการศึกษาในระดับประถมศึกษาจำนวน ถึง 113 คน คือร้อยละ 56.5 และนักเรียนที่มีมารดาได้รับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเพียง 2 คน คือร้อยละ 1 เท่านั้น

ตารางที่ 14 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างการมีเครื่องโสศกทัศน์ศึกษาที่บ้านกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษา

การมีเครื่องโสศกทัศน์ศึกษา	คะแนนภาษาไทย				รวม
	35-49	50-64	65-79	80-94	
มี 3-4 อย่าง	fe (4.9)	(18.9)	(27.9)	(10.3)	62
	fo 5	22	24	11	
มี 2 อย่าง	fe (5.1)	(19.6)	(28.8)	(10.6)	94
	fo 6	16	37	6	
มี 1 อย่าง	fe (5.6)	(21.4)	(31.5)	(11.6)	70
	fo 6	21	28	15	
ไม่มีเลย	fe (.4)	(1.2)	(1.8)	(.6)	4
	fo 0	2	1	1	
รวม	16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคสกา $\chi^2 = 8.244$ $P > .05$

จากตารางที่ 14 ก. นี้จะเห็นว่ากรมีเครื่องมือโสศทัศนศึกษามีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อยไป จึงนับว่านักเรียนที่มีเครื่องมือโสศทัศนศึกษาน้อยมากไม่เท่ากัน ก็สอบไล่คะแนนภาษาไทยไม่ต่างกัน

ตารางที่ 14 ข. ความสัมพันธ์ระหว่างการมีเครื่องมือโสศทัศนศึกษากับรายได้ในครอบครัวของนักเรียน

การมีเครื่องมือโสศทัศนศึกษา	รายได้ในครอบครัว				รวม	
	1	2	3	4		
มี 3-4 อย่าง	f_e	(14.9)	(17.3)	(8.7)	(21.1)	62
	f_o	12	13	10	27	
มี 2 อย่าง	f_e	(15.4)	(19.6)	(9.8)	(21.8)	64
	f_o	17	13	6	28	
มี 1 อย่าง	f_e	(16.8)	(19.6)	(9.8)	(23.8)	70
	f_o	16	29	12	13	
ไม่มีเลย	f_e	(.9)	(1.2)	(.6)	(1.3)	4
	f_o	3	1	0	0	
รวม		48	56	28	68	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคสกา $\chi^2 = 19.855$ $P < .05$

ตารางที่ 14 ข. แสดงให้เห็นว่า การมีเครื่องมือโสตทัศนศึกษามีความสัมพันธ์กับรายได้ในครอบครัวของนักเรียน คือการมีเครื่องมือโสตทัศนศึกษามากหรือน้อย บ่มขึ้นอยู่ที่ครอบครัวมีรายได้สูงหรือต่ำ

ตารางที่ 14 ค. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามประเภทของการมีเครื่องมือโสตทัศนศึกษาที่บ้าน

เครื่องมือโสตทัศนศึกษา	ความถี่	มัธยัมเลขคณิต	มัธยัมเลขคณิตของผลต่าง	ความเคลื่อนคลาดมาตรฐาน	t
มี 3-4 อย่าง	62	66.915			
มี 2 อย่าง	64	67.32	.405	2.617	.155
มี 3-4 อย่าง	62	66.915			
มี 1 อย่าง	70	68.145	1.23	2.722	.452
มี 3-4 อย่าง	62	66.915			
ไม่มีเลย	4	68.25	1.335	6.39	.209
มี 2 อย่าง	64	67.32			
มี 1 อย่าง	70	68.145	.825	2.125	.388
มี 2 อย่าง	64	67.32			
ไม่มีเลย	4	68.25	.93	6.168	.151
มี 1 อย่าง	70	68.145			
ไม่มีเลย	4	68.25	.105	6.2	.017

t ทุกค่าได้ $P > .05$

หมายเหตุ เครื่องมือโสตทัศนศึกษาได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ โทรทัศน์ เครื่องเล่น-จานเสียง และเครื่องบันทึกเสียง

จากตารางที่ 14 ค. นี้จะเห็นว่า สัมพันธผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน ซึ่งจำแนกตามจำนวนเครื่อง โสตทัศนศึกษาที่มีในบ้าน เป็น 4 กลุ่มด้วยกัน เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ไม่ต่างกันอย่างแท้จริงเลย จึงกล่าวได้ว่าการมีเครื่อง โสตทัศนศึกษาที่บ้านไม่ได้เป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษาไทยแต่อย่างใด

จากการสอบถามครั้งนี้ปรากฏว่า นักเรียนส่วนมากมีเครื่อง โสตทัศนศึกษา 1 อย่าง มีจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 35 และนักเรียนส่วนน้อยที่ไม่มีเครื่อง โสตทัศนศึกษาเลยมีเพียง 4 คน คิดร้อยละ 2 เท่านั้น

ตารางที่ 15 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาพูดตามภาคต่างๆกับสัมพันธผลในการเรียนภาษาไทย

ภาษาพูดตามภาคต่างๆ	คะแนนภาษาไทย				รวม
	35-49	50-64	65-79	80-94	
ภาษาพูดภาคกลาง	f_e (13.4) f_o 15	f_e (50.9) f_o 47	f_e (75.9) f_o 77	f_e (27.6) f_o 28	167
ภาษาพูดภาคใต้	f_e (1.6) f_o 1	f_e (6.4) f_o 8	f_e (9.4) f_o 10	f_e (3.6) f_o 2	21
ภาษาพูดภาคเหนือ	f_e (.2) f_o 0	f_e (.9) f_o 1	f_e (1.3) f_o 2	f_e (.6) f_o 0	3
ภาษาพูดภาคอีสาน	f_e (.8) f_o 0	f_e (2.8) f_o 5	f_e (4.2) f_o 1	f_e (1.2) f_o 3	9
รวม	16	61	90	33	200

$$\text{ระดับความมีนัยสำคัญ } .05 \text{ (d.f. 9) } \chi^2 = 16.919$$

$$\text{ได้ค่า } \chi^2 = 8.662 \quad F > .05$$

จากตารางที่ 15 ก. นี้จะเห็นว่าภาษาพูดตามภาคต่างๆมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อยไป คือไม่ว่าักเรียนจะพูดภาษาไทยภาคใดก็ตาม คะแนนภาษาไทยที่สอบได้จะไม่ต่างกัน

ตารางที่ 15 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามชนิดของภาษาพูดในภาคต่างๆ

ภาษาพูด	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	t
ภาคกลาง	167	62.205			
ภาคใต้	21	66.285	4.08	2.566	1.592
ภาคกลาง	167	62.205			
ภาคเหนือ	3	67.005	4.8	4.2	1.143
ภาคกลาง	167	62.205			
ภาคอีสาน	9	68.67	6.465	4.678	1.382
ภาคใต้	21	66.285			
ภาคเหนือ	3	67.005	.72	4.714	.153
ภาคใต้	21	66.285			
ภาคอีสาน	9	68.67	2.385	5.145	.465
ภาคเหนือ	3	67.005			
ภาคอีสาน	9	68.67	1.666	6.125	.272

t ทุกค่าได้ $P > .05$

การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยจำแนกตามภาษาพูดในภาคต่างๆในตารางที่ 15 ข. ไม่แสดงว่าต่างกันอย่างแท้จริงทุกกลุ่ม คือได้ค่า χ^2 ไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ จึงนับว่าภาษาพูดในภาคต่างๆไม่ได้เป็นตัวการที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นนี้เลย

เรื่องการพูดภาษาถิ่นตามภาคต่างๆปรากฏว่านักเรียนส่วนมากพูดภาษาภาคกลาง จำนวน 167 คิดเป็นร้อยละ 83.5 และมีนักเรียนส่วนน้อยที่พูดภาษาภาคเหนือ มีเพียง 3 คน คือร้อยละ 1.5 เท่านั้น

ตารางที่ 16 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างชนิดของภาษาพูด กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ชนิดของภาษาพูด	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-64	65-79	80-94		
ภาษาไทย	fe fo	(13) 16	(51) 53	(75) 72	(28) 87	167
ภาษาจีน	fe fo	(1) 1	(5) 5	(7) 8	(3) 2	16
ภาษาไทยปนจีน	fe fo	(2) 0	(5) 3	(8) 10	(2) 4	17
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 6) $\chi^2 = 12.59$

ได้ค่า $\chi^2 = 5.317$

$F > .05$

จากตารางที่ 16 ก. ปรากฏว่าการพูดภาษาชนิกต่างๆมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อยมาก คือไม่ว่ามักเรียนจะพูดภาษาจีน ภาษาไทยปนจีน หรือภาษาไทยก็ตาม ไม่ทำให้ความสามารถในการเรียนภาษาไทยต่างกัน

ตารางที่ 16 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามชนิดของภาษาที่พูดในบ้าน

ภาษาพูดที่บ้าน	ความถี่	มัชฌิมเลขคณิต	มัชฌิมเลขคณิตของผลต่าง	ความเคลื่อนคลาดมาตรฐาน	t
ภาษาไทย	167	68.975			
ภาษาจีน	16	67.32	1.655	3.043	.544
ภาษาไทย	167	68.975			
ภาษาไทยปนจีน	17	72.855	3.83	2.525	1.567
ภาษาจีน	16	67.32			
ภาษาไทยปนจีน	17	72.855	5.535	3.782	1.495

t. ทุกค่าได้ $P > .05$

จากตารางที่ 16 ข. ปรากฏว่านักเรียนที่พูดภาษาชนิกต่างๆเมื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มแล้วโลกา t สูงสุดเพียง 1.537 ซึ่งแสดงว่าความแตกต่างไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ จึงเห็นได้ว่าภาษาพูดชนิดต่างๆที่บ้านไม่เป็นตัวการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นนี้แต่อย่างใด

จากการสอบถามปรากฏว่านักเรียนส่วนมากจำนวน 167 คน คือร้อยละ 83.5 ที่พูดภาษาไทย ส่วนที่พูดภาษาจีนมีน้อยมากคือมีเพียง 16 คนคิดเป็นร้อยละ 8 เท่านั้น

ตารางที่ 17 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนหนังสือที่มีในบ้านกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

จำนวนหนังสือ	คะแนนภาษาไทย				รวม
	35-49	50-64	65-79	80-94	
0-50 เล่ม	fe (11) fo 15	(43) 43	(64) 63	(24) 21	142
50-100 เล่ม	fe (3) fo 1	(13) 14	(18) 18	(7) 8	41
100-200 เล่ม	fe (1) fo 0	(3) 2	(5) 6	(1) 2	10
ตั้งแต่ 200 เล่มขึ้นไป	fe (1) fo 0	(2) 2	(3) 3	(1) 2	7
รวม	16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$
 วิกฤต $\chi^2 = 7.914$ $P > .05$

ตารางที่ 17 ก. แสดงให้เห็นว่า จำนวนหนังสือที่มีในบ้านของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อย คือคะแนนสอบได้วิชาภาษาไทยจะได้อะไรก็ตามไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนหนังสือที่มีแต่อย่างใด

ตารางที่ 17 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามจำนวนหนังสือ
ที่มีในบ้าน

จำนวนหนังสือที่มี	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของ ผลต่าง	ความเคียด คลาด มาตรฐาน	ค่า t
0-50 เล่ม	142	68.51			
50-100 เล่ม	42	69.075	.565	2.11	.268
0-50 เล่ม	142	68.51			
100-200 เล่ม	10	72	3.49	3.187	1.095
0-50 เล่ม	142	68.51			
200 เล่มขึ้นไป	7	72	3.49	4.42	.79
50-100 เล่ม	42	69.075			
100-200 เล่ม	10	72	2.935	3.6	.839
50-100 เล่ม	42	69.075			
200 เล่มขึ้นไป	7	72	2.935	4.652	.631
100-200 เล่ม	10	72			
200 เล่มขึ้นไป	7	72	0	5.23	0

t ทุกค่าได้ $F > .05$

จากตารางที่ 17 ข. ปรากฏว่าการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียน
ภาษาไทยระหว่าง กลุ่มซึ่งจำแนกตามจำนวนหนังสือที่มีในบ้าน ได้ค่า t สูงสุด
1.095 ซึ่งไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญได้ ดังนั้นสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของ

นักเรียนแต่ละกลุ่มจึงไม่ต่างกันจริง จึงแสดงให้เห็นว่าจำนวนหนังสือที่บ้านไม่เป็นตัวการสำคัญที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นนี้

เรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นม.ศ. 5 (สาขาศึกษา) ได้นำมาหาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบ กับสิ่งแวดล้อมในชุมชน ชนที่นักเรียนเกี่ยวข้องกับ ทั้งรายละเอียดใน ตารางที่ 18 - 26

ตารางที่ 18 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างชนิดของที่พักกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ชนิดของที่พัก	คะแนนภาษาไทย				รวม
	35-49	50-64	65-79	80-94	
บ้านของบิดามารดา	fe (9) fo 8	(34) 27	(50) 57	(18) 19	111
หอพักและบ้านเช่า	fe (2) fo 4	(8) 8	(11) 9	(4) 4	25
บ้านญาติ	fe (4) fo 4	(17) 24	(26) 20	(10) 9	57
วัด	fe (1) fo 0	(2) 2	(3) 4	(1) 1	7
รวม	16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคสกา $\chi^2 = 11.527$ $P > .05$

จากตารางที่ 18 ก. ปรากฏว่าชนิดของบ้านที่นักเรียนอาศัยอยู่นี้มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยนอຍมาก คือไม่ว่านักเรียนจะอาศัยอยู่ในบ้านพักเช่นไร ก็อาจสอบได้อคะแนนภาษาไทยเท่าๆกัน

ตารางที่ 18 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามชนิดที่พักของนักเรียน

ชนิดที่พัก	ความถี่	มัธยัมเลขคณิต	มัธยัมเลขคณิตของผลต่าง	ความเคสชันคลาดมาตรฐาน	ค่า t
1	111	68.57			
2	25	64.8	3.77	3.05	1.236
1	111	68.57			
3	57	66	2.57	2.012	1.277
1	111	68.57			
4	7	69.855	1.285	3.8	.338
2	25	64.8			
3	57	66	1.2	3.274	.366
2	25	64.8			
4	7	69.855	5.505	3.896	1.197
3	57	66			
4	7	69.855	3.855	3.98	.968

ค. ทุกค่าได้ $F > .05$

หมายเหตุ ชนิดที่พักของนักเรียนจำแนกเป็นชนิดดังนี้

1 = บ้านของบิดามารดา 2 = หอพักและบ้านเช่า

3 = บ้านญาติ 4 = วัด

จากตารางที่ 18 ข. นี้จะเห็นว่าการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยจำแนกตามชนิดที่พักของนักเรียนได้ค่า χ^2 ไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ จึงกล่าวได้ว่าชนิดของที่พักไม่ได้เป็นตัวการสำคัญในการเรียนภาษาไทยแต่อย่างใด

จากการสอบถามปรากฏว่านักเรียนส่วนมากจำนวน 111 คน คือร้อยละ 55.5 เป็นบ้านของบิดามารดา และที่อยู่ตัวน้อยที่สุดเพียง 7 คน คือร้อยละ 3.5 เท่านั้น

ตารางที่ 19 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างบริเวณที่พักอาศัยกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ประเภทของ บริเวณที่พักอาศัย	คะแนนภาษาไทย				รวม
	35-49	50-64	65-79	80-94	
1	f_e (2) f_o 1	(8) 5	(11) 12	(4) 7	25
2	f_e (7) f_o 6	(29) 28	(42) 50	(16) 10	94
3	f_e (1) f_o 0	(3) 2	(4) 5	(1) 2	9
4	f_e (5) f_o 8	(17) 22	(26) 17	(9) 10	57
5	f_e (1) f_o 1	(4) 4	(7) 6	(3) 4	15
รวม	16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 12) $\chi^2 = 21.026$

ได้ค่า $\chi^2 = 16.886$

$P > .05$

ตารางที่ 1๑ ก. แสดงให้เห็นว่าบริเวณที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยไม่มากพอ ดังนั้นไม่ว่าักเรียนอยู่ในบริเวณที่พักอาศัยประเภทใด ก็ตามคะแนนสอบได้วิชาภาษาไทยจะไม่ต่างกัน

ตารางที่ 1๑ ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามประเภทของบริเวณที่พักอาศัย

บริเวณที่พักอาศัย	ความถี่	มัธยัมเลขคณิต	มัธยัมเลขคณิตของผลต่าง	ความเค็ลลวนคลาศคมาตรฐาน	t คว
1	25	72			
2	๑4	67.2	4.8	4.46	1.076
1	25	72			
3	9	72	0	4.0๑4	0
1	25	72			
4	57	64.635	7.365	3.038	2.424 *
1	25	72			
5	15	69.99	2.01	4.18	.481
2	๑4	67.2			
3	9	72	4.8	5	.96
2	๑4	67.2			
4	57	64.635	2.565	4.18	.614
2	๑4	67.2			
5	15	69.99	2.79	5.076	.549

ตารางที่ 19 ข. (ต่อ)

บริเวณที่พักอาศัย	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	ค่า t
3	9	72			
4	57	64.635	2.79	5.076	.549
3	9	72			
5	15	69.9	2.01	4.76	.422
4	57	64.635			
5	15	69.99	5.2365	3.892	1.376

* หมายถึง $p < .05$

ตารางที่ 19 ข. แสดงให้เห็นว่าการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนจำแนกตามบริเวณที่พักอาศัย นักเรียนกลุ่มที่ 1 มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ 4 ส่วนกลุ่มอื่นแตกต่างกันน้อยมาก จึงกล่าวได้ว่านักเรียนกลุ่มที่มีบ้านตั้งอยู่ในบริเวณห่างไกลจากชุมชนและอยู่ติดกับเรือสวนไร่นาเรียนภาษาไทยได้ดีกว่านักเรียนที่มีบ้านอยู่ในตัวเมืองและชนเมืองซึ่งมีประชาชนได้รับการศึกษาสูงและมีฐานะที่อาศัยอยู่มาก

จากกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่านักเรียนส่วนมากอยู่ในบริเวณย่านการค้า มีผู้คนที่คับคั่งและอยู่ติดกับตลาด เป็นจำนวน 94 คน คือร้อยละ 47 และมีนักเรียนจำนวนน้อยที่มีบ้านอยู่ในบริเวณใกล้แหล่งเสื่อมโทรม มีประชาชนยากจนไร้การศึกษาอยู่มาก คือมีจำนวนเพียง 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 เท่านั้น

หมายเหตุ บริเวณที่พักอาศัยของนักเรียนแยกประเภทดังนี้

- 1 คือบ้านตั้งอยู่ในบริเวณห่างไกลจากชุมชน และอยู่ติดกับเรือสวนไร่นา
- 2 คือบ้านตั้งอยู่ในบริเวณย่านการค้า มีผู้คนคับคั่งและอยู่ติดกับตลาด
- 3 คือบ้านตั้งอยู่ในบริเวณใกล้แหล่งเสื่อมโทรม มีประชาชนยากจน ไร้การศึกษา
อยู่เป็นจำนวนมาก
- 4 คือบ้านตั้งอยู่ในบริเวณหัวเมืองและชนเมือง มีประชาชนได้รับการศึกษาสูง
และมีฐานะที่อาศัยอยู่มาก
- 5 คือบ้านตั้งอยู่ในบริเวณวัด

ตารางที่ 20 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างสถานที่ใกล้บ้านกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน
ภาษาไทย

สถานที่ใกล้บ้าน	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-64	65-70	80-94		
1	f_{11} f_{10}	(2) 1	(6) 4	(9) 12	(3) 3	20
2	f_{21} f_{20}	(2) 2	(7) 5	(11) 14	(4) 3	24
3	f_{31} f_{30}	(5) 4	(20) 23	(30) 26	(11) 13	66
4	f_{41} f_{40}	(7) 9	(28) 29	(40) 38	(15) 14	90
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. = 9) $\chi^2 = 16.919$

ใกล้ $\chi^2 = 6.127$

$p > .05$

ตารางที่ ๒๐ ก. แสดงให้เห็นว่าสถานที่สำคัญซึ่งอยู่ใกล้บ้านนักเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อยไป จึงกล่าวได้ว่า นักเรียนที่อยู่นอกสถานที่ต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด ก็ไม่ทำให้สอบได้คะแนนภาษาไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ ๒๐ ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามจำนวนสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งอยู่ใกล้บ้าน

จำนวนสถานที่	ความถี่	มัธยัมเลขคณิต	มัธยัมเลขคณิตของผลต่าง	ความเคลื่อนคลาตมาตรฐาน	ค่า χ^2
1	28	69.75			
2	59	68.25	1.5	3.4	.441
1	28	69.75			
3	62	67.905	1.845	2.89	.638
1	28	69.75			
4	51	66.495	3.255	2.715	1.198
2	59	68.25			
3	62	67.905	.345	2.84	.121
2	59	68.25			
4	51	66.495	1.755	2.64	.655
3	62	67.905			
4	51	66.495	1.415	1.931	.733

* ทุกค่าได้ $P > .05$

จากตารางที่ 20 ข. นี้ จะเห็นว่า การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยซึ่งจำแนกตามสถานที่ใกล้บ้าน ไม่แสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทุกกลุ่ม จึงสรุปได้ว่า สถานที่ตั้งกล่าวไม่ได้เป็น ตัวการเกี่ยวข้องกับ การเรียนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นนี้

จากการสอบถามปรากฏว่านักเรียนส่วนมากมีสถานที่ตั้ง กล่าวอยู่ใกล้บ้าน เพียง 1 แห่ง จำนวน 62 คนคือ ร้อยละ 31 และนักเรียนส่วนน้อยจำนวน 28 คน คือร้อยละ 14 เท่านั้นที่มีสถานที่ตั้งกล่าวอยู่ไกล 3-4 แห่ง

หมายเหตุ สถานที่ใกล้บ้านที่กล่าวถึงนั้นคือ หองสมุด โรงเรียน ร้านขายหนังสือ ที่ทำการไปรษณีย์ นับเป็นสถานที่ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทย แยกประเภทในการสอบถามดังนี้

- 1 = บ้านซึ่งมีสถานที่ตั้งกล่าวอยู่ใกล้ 3-4 แห่ง
- 2 = บ้านซึ่งมีสถานที่ตั้งกล่าวอยู่ใกล้ 2 แห่ง
- 3 = บ้านซึ่งมีสถานที่ตั้งกล่าวอยู่ใกล้ 1 แห่ง
- 4 = บ้านซึ่ง ไม่มีสถานที่ตั้งกล่าวอยู่ใกล้เลย

ตารางที่ 21 ก. ความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับการศึกษาของ เพื่อนบ้านกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ระดับการศึกษาของ เพื่อนบ้าน	คะแนนภาษาไทย				รวม
	35-49	50-64	65-79	80-94	
1	fe (1)	(6)	(7)	(2)	15
	fo 0	7	5	3	

ตารางที่ 21 ก. (ต่อ)

ระดับการศึกษาของเพื่อนบ้าน	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-64	65-79	80-94		
2	fe.	(5)	(20)	(29)	(11)	15
	fo	9	19	28	9	
3	fe.	(3)	(32)	(47)	(18)	105
	fo	7	29	50	19	
4	fe.	(2)	(4)	(7)	(2)	15
	fo	0	6	7	2	
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคค่า $\chi^2 = 9.99$ P > .05

ตารางที่ 21 ก. แสดงให้เห็นว่าระดับการศึกษาของเพื่อนบ้านสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อย คือไม่ว่านักเรียนจะมีเพื่อนบ้านได้รับการศึกษาสูงต่ำเช่นไร ก็ไม่ทำให้นักเรียนสอบได้คะแนนภาษาไทย ดีเลว ต่างกันได้

ตารางที่ 21 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามระดับการศึกษาของเพื่อนบ้าน

การศึกษาศของเพื่อนบ้าน	ความถี่	มัธยัมเลขคณิต	มัธยัมเลขคณิตของผลต่าง	ความเคลื่อนคลาดมาตรฐาน	t
1	15	67.99			
2	65	65.535	2.46	3.42	.718

ตารางที่ 21 ข. (ต่อ)

การศึกษาของ เพื่อนบ้าน	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคื่อน คลาด มาตรฐาน	t
1	15	67.995			
3	105	68.45	.465	3.208	.148
1	15	67.995			
4	14	68.775	.78	4.038	.193
2	65	65.535			
3	105	68.45	3.11	2.045	1.52
2	65	65.535			
4	14	68.775	3.24	3.174	1.02
3	105	68.45			
4	14	68.775	.315	2.958	.106

t ทุกค่าได้ $P > .05$

จากตารางที่ 21 ข. นี้ จะเห็นว่าการเปรียบเทียบสัมพันธขีลในการเรียนภาษาไทยจำแนกตามระดับการศึกษาของเพื่อนบ้าน ไม่แสดงว่ามีนัยสำคัญทุกกลุ่มที่เปรียบเทียบกัน จึงกล่าวได้ว่าระดับการศึกษาของเพื่อนบ้านไม่ได้เป็นตัวการสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นนี้เลย

จากการสอบถามปรากฏว่า นักเรียนส่วนมากมีเพื่อนบ้านได้รับการศึกษาในระดับปานกลางเป็นจำนวน 105 คน คือร้อยละ 50.5 และนักเรียนจำนวนน้อยที่มีเพื่อนบ้านได้รับการศึกษาในระดับต่ำ หรือค่อนข้างต่ำ เพียง 14 คนคือร้อยละ 7 เท่านั้น

หมายเหตุ ระดับการศึกษาของเพื่อนบ้านแยกประเภทดังนี้

- 1 = มีการศึกษาสูง
- 2 = มีการศึกษาคอนข้างสูง
- 3 = มีการศึกษาปานกลาง
- 4 = มีการศึกษาค่ำและคอนข้างต่ำ

ตารางที่ ๒๒ก. ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของผู้ใกล้ชิดกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ผู้ใกล้ชิดกับนักเรียน	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-64	65-79	80-94		
มารดา	fe	(10)	(40)	(59)	(21)	130
	fo	11	35	63	21	
บิดา	fe	(2)	(6)	(9)	(3)	20
	fo	2	6	9	3	
ญาติพี่น้อง	fe	(2)	(8)	(12)	(4)	26
	fo	1	10	9	6	
เพื่อน	fe	(2)	(7)	(10)	(5)	24
	fo	2	10	9	3	
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f, 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคสกา $\chi^2 = 5.931$ $P > .05$

ตารางที่ ๒๒ ก. แสดงให้เห็นว่าผู้ใกล้ชิดกับนักเรียนประเภทต่างๆซึ่งได้แก่ มารดา บิดา ญาติพี่น้องหรือเพื่อน นั้นมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย น้อยมาก คือไม่ว่าจะใกล้ชิดบุคคลประเภทใดก็ไม่ทำให้ได้คะแนนภาษาไทยมากน้อยต่างกัน

ตารางที่ 22 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามประเภทของ
ผู้ใกล้ชิดกับนักเรียน

ผู้ใกล้ชิดกับนักเรียน	ความถี่	มัธยัมเลขคณิต เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลือบ คลาด มาตรฐาน	t
มารดา	130	67.845			
บิดา	20	66.75	1.095	3.063	.357
มารดา	130	67.845			
ญาติพี่น้อง	26	68.535	.69	2.721	.254
มารดา	130	67.845			
เพื่อน	24	65.13	2.715	2.725	.996
บิดา	20	66.75			
ญาติพี่น้อง	26	68.535	1.785	3.793	.471
บิดา	20	66.75			
เพื่อน	24	65.13	1.62	3.796	.427
ญาติพี่น้อง	26	68.535			
เพื่อน	24	65.13	3.405	3.533	.964

t ทุกค่าได้ $p > .05$

จากตารางที่ 22 ข. จะเห็นว่ากลุ่มนักเรียนที่ใกล้ชิดกับบุคคลประเภทต่างๆ เช่น มารดา บิดา ญาติพี่น้อง เพื่อน เมื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยระหว่างกลุ่มแล้วได้ค่า t ไม่มาพหุที่จะมีนัยสำคัญ ทุกกลุ่ม จึงนับว่าประเภทของบุคคลที่ใกล้ชิดกับนักเรียน ไม่เป็นตัวการเกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

จากกลุ่มตัวอย่างที่สอบถาม ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากใกล้ชิดกับมารดา มีจำนวนถึง 130 คน คือ ร้อยละ 65 และที่ใกล้ชิดกับบิดาไม่น้อยที่สุดคือ 20 คน หรือร้อยละ 10 เท่านั้น

ตารางที่ ๒๓ ก. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของผู้ที่ใกล้ชิดกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ทัศนคติของผู้ใกล้ชิด	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-64	65-79	80-94		
1	fe	(2)	(9)	(13)	(4)	28
	fo	1	11	13	3	
2	fe	(13)	(49)	(72)	(23)	160
	fo	12	45	73	26	
3	fe	(1)	(3)	(5)	(3)	12
	fo	3	4	4	1	
รวม		16	61	90	33	200

$$\text{ระดับความมีนัยสำคัญ } .05 \text{ (d.f. } 6) \chi^2 = 12.592$$

$$\text{ค่า } \chi^2 = 7.68 \quad P > .05$$

ตารางที่ ๒๓ ก. จะเห็นว่าทัศนคติของผู้ใกล้ชิดที่มีต่อวิชาภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับวิชาภาษาไทยไม่มากนัก คือการที่นักเรียนสอบได้คะแนนภาษาไทยมากหรือน้อยไม่ได้ขึ้นอยู่กับทัศนคติของผู้ใกล้ชิด หนึ่งชอบวิชาภาษาไทยมาก ชอบปานกลาง หรือไม่ชอบแต่อย่างไรเลย

ตารางที่ 23 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามทัศนคติของผู้ใกล้ชิดที่มีต่อวิชาภาษาไทย

ทัศนคติของผู้ใกล้ชิด	ความถี่	มัธยัมเลขคณิต	มัธยัมเลขคณิตของผลต่าง	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน	t
1	28	66.645			
2	160	68.16	1.515	2.265	.669
1	28	66.645			
3	12	63.25	3.395	3.1	1.095
2	160	68.16			
3	12	63.25	4.91	2.54	1.933

t ทุกค่าได้ $P > .05$

ตารางที่ 23 ข. แสดงให้เห็นว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนแต่ละกลุ่มซึ่งจำแนกตามทัศนคติของบุคคลที่ใกล้ชิดกับนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วไม่แสดงว่ามีนัยสำคัญทุกกลุ่ม จึงอาจสรุปได้ว่าทัศนคติของบุคคลที่ใกล้ชิดไม่เป็นตัวการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นนี้

จากกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่านักเรียนเป็นจำนวนมากถึง 160 คน คือร้อยละ 80 ที่มีผู้ใกล้ชิดชอบวิชาภาษาไทยปานกลาง และมีจำนวนน้อยเพียง 12 คนหรือร้อยละ 6 เท่านั้นที่ไม่ชอบวิชาภาษาไทย

หมายเหตุ ทักษะคติของผู้ใกล้ชิดกับนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทยแยกประเภทเป็นดังนี้

- 1 = ชอบวิชาภาษาไทยมาก
- 2 = ชอบวิชาภาษาไทยปานกลาง
- 3 = ไม่ชอบวิชาภาษาไทย

ตารางที่ 24 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างการไปเที่ยวนอกบ้านกับครอบครัว กับสัม-
ฤทธิผลในการเรียนภาษาไทย

การไปเที่ยวกับครอบครัว	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-64	65-79	80-94		
1	fe fo	(2) 0	(6) 3	(9) 12	(2) 4	19
2	fe fo	(6) 7	(23) 18	(35) 35	(13) 17	77
3	fe fo	(7) 8	(30) 36	(43) 41	(15) 10	95
4	fe fo	(1) 1	(2) 4	(3) 2	(3) 2	9
รวม		16	61	99	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคสคว $\chi^2 = 16.34$ $P > .05$

จากตารางที่ 24 ก. นี้จะเห็นว่า การไปเที่ยวนอกบ้านกับครอบครัวมีความสัมพันธ์กับ สัมฤทธิผลในการเรียนภาษาไทยน้อย คือ นักเรียนที่มีโอกาสไปเที่ยวกับครอบครัวมากน้อยแตกต่างกันจะไม่ทำให้นักเรียนสอบได้คะแนนภาษาไทยต่างกัน

ตารางที่ 24 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามโอกาสที่ได้ไป
เที่ยวกับครอบครัว

การไปเที่ยว	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคื่อน ตลาค. มาตรฐาน	t
1	19	72.795			
2	77	69.075	3.72	2.624	1.391
1	19	72.795			
3	95	65.37	7.425	2.409	3.082
1	19	72.795			
4	9	65.34	7.455	5.223	1.427
2	77	69.075			
3	95	65.37	3.705	1.94	1.91
2	77	69.075			
4	9	65.37	3.735	5.024	.743
3	95	65.37			
4	9	65.34	.03	4.944	.006

t หมายถึง $P > .05$

ตารางที่ 24 ข. แสดงให้เห็นถึงการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย จำแนกตามการไปเที่ยวกับครอบครัว คือไปค่ายทุกครั้ง เกือบทุกครั้ง ว่างนานๆ ไปครั้ง หรือไม่เคยไปค่ายเลย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ไป

เกี่ยวกับครอบครัวทุกครั้ง กับกลุ่มนักเรียนที่นานๆไปครั้ง แตกต่าง กันอย่างมีนัยสำคัญ จึงสรุปได้ว่านักเรียนที่มีโอกาสไปเกี่ยวกับครอบครัวทุกครั้งมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มที่นานๆไปครั้ง

จากกลุ่มตัวอย่างที่สอบถาม ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากจำนวนถึง 95 คน คือร้อยละ 47.5 เป็นพวกที่มีโอกาสไปเกี่ยวกับครอบครัวนานๆครั้ง ส่วนพวกที่ไม่เคยไปด้วยเลยมีน้อยที่สุดคือ 9 คนคิดเป็นร้อยละ 4.5 เท่านั้น

หมายเหตุ การไปเกี่ยวกับครอบครัวแยกประเภทดังนี้

- 1 = ไปด้วยทุกครั้ง
- 2 = ไปเกือบทุกครั้ง
- 3 = นานๆไปครั้ง
- 4 = ไม่เคยไปด้วยเลย

ตารางที่ 25 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างโอกาสในการพบปะสนทนากับแขกของบิดามารดา กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

โอกาสที่พบปะสนทนากับแขก	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-64	65-79	80-94		
1	fe	(.5)	(1.8)	(2.7)	(1)	6
	fo	0	1	4	1	
2	fe	(3.3)	(12.6)	(18.9)	(7)	42
	fo	6	6	21	9	
3	fe	(11.2)	(42.7)	(63)	(23.1)	140
	fo	9	49	62	20	
4	fe	(1)	(3.7)	(5.4)	(1.9)	12
	fo	1	5	3	3	
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f.) $\chi^2 = 16.919$
 ได้ค่า $\chi^2 = 16.138$ $p > .05$

จากตารางที่ 25 ก. นี้จะเห็นว่าโอกาสที่นักเรียนได้พบปะสนทนากับแขก
 ของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อย คือจำนวนครั้ง
 ที่นักเรียนได้พบปะสนทนากับแขกมากน้อยต่างกัน ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลใน
 การเรียนภาษาไทย

ตารางที่ 25 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามโอกาสที่ได้พบปะสนทนา
 กับแขกของบิดามารดา

โอกาสที่พบปะ สนทนากับแขก	ความถี่	มัชฌิม เลขคณิต	มัชฌิมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	ค่า t
1	6	72			
2	42	68.79	3.21	4.148	.774
1	6	72			
3	140	66.96	5.04	3.676	1.371
1	6	72			
4	12	67.005	4.995	5.397	.926
2	42	68.79			
3	140	66.96	1.83	2.398	.763
2	42	68.79			
4	12	67.005	1.785	4.594	.389

ตารางที่ 25 ข. (ต่อ)

โอกาสที่พบปะ สนทนากับแขก	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	t
3	140	66.96			
4	12	67.005	.045	4.203	.011

t. ทุกค่าได้ $p > .05$

สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยในตารางที่ 25 ข. จำแนกตามโอกาส
ที่ได้พบปะสนทนากับแขกของบิดามารดา เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วไม่แตกต่างกัน
อย่างแท้จริงทุกกลุ่ม จึงกล่าวได้ว่า การพบปะสนทนากับแขก ไม่เป็นตัวการเกี่ยว-
ข้องกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ภาษาไทย ของนักเรียนในชั้นนี้

จากการสอบถามปรากฏว่านักเรียนเป็นจำนวนมากถึง 140 คน คือ ร้อยละ
70 มีโอกาสพบปะสนทนากับแขกของบิดามารดานานๆครั้ง ส่วน พบที่พบปะทุกครั้ง
มีน้อยที่สุดเพียง 6 คน คือร้อยละ 3 เท่านั้น

หมายเหตุ โอกาสของนักเรียนที่ได้พบปะสนทนากับแขกของบิดามารดาแยกประ-
เภทดังนี้

- 1 = ได้พบปะสนทนาทุกครั้ง
- 2 = ได้พบปะสนทนาเกือบทุกครั้ง
- 3 = ได้พบปะสนทนานานๆครั้ง
- 4 = ไม่เคยพบปะสนทนาเลย

ตารางที่ 26 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของโรงเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กับสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาไทย

ประเภทของโรงเรียน	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-64	65-79	80-94		
1	fe fo	(5) 4	(19) 17	(28) 32	(11) 10	63
2	fe fo	(5) 5	(20) 26	(20) 24	(10) 9	64
3	fe fo	(4) 4	(15) 8	(23) 28	(8) 10	60
4	fe fo	(2) 3	(7) 10	(10) 6	(4) 4	23
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคสกา $\chi^2 = 10.855$ P > .05

ตารางที่ 26 ก. แสดงให้เห็นว่าประเภทของโรงเรียนที่นักเรียนได้เคยศึกษามาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาไทยน้อย คือไม่ว่านักเรียนจะได้เคยเรียนในโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนรัฐบาล ทั้งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา หรือในต่างจังหวัดก็ตาม จะไปทำให้นักเรียนสอบได้คะแนนภาษาไทยมากน้อยต่างกันได้เลย

ตารางที่ 26 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย ตามประเภทของ
ของโรงเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ประเภทของโรงเรียน ในชั้น ม.ศ. ต.	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	t
1	63	68.45			
2	64	65.67	2.76	2.153	1.282
1	63	68.43			
3	51	70.2	1.77	2.287	.774
1	63	68.45			
4	23	64.17	4.26	3.262	1.306
2	64	65.67			
3	51	70.2	1.77	2.323	.762
2	64	65.67			
4	23	64.17	1.5	3.287	.456
3	51	70.2			
4	23	64.17	6.03	3.377	1.786

t ทุกค่าได้ $P > .05$

ตารางที่ 26 ข. แสดงให้เห็นว่าการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียน
ภาษาไทยจำแนกตามประเภทของโรงเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทุกกลุ่มได้ค่า
ไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญได้ ดังนั้นประเภทของโรงเรียน จึงไม่เป็นตัวการที่
เกี่ยวข้องกับผลการเรียนภาษาไทยของนักเรียนในชั้นนี้เลย

จากการสอบถามปรากฏว่า นักเรียนมาจากโรงเรียนรัฐบาลในต่างจังหวัดมากที่สุด มีจำนวน 64 คน คือร้อยละ 32 และนักเรียนเบ็ดส่วนน้อยที่มาจากโรงเรียนราษฎร์ในต่างจังหวัดจำนวน 23 คน คือร้อยละ 11.5 เท่านั้น

หมายเหตุ โรงเรียนในชั้น ม.ศ.ศ. แบ่งเป็น 4 ประเภทคือ

- 1 = โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี
- 2 = โรงเรียนรัฐบาลในต่างจังหวัด
- 3 = โรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนครและธนบุรี
- 4 = โรงเรียนราษฎร์ในต่างจังหวัด

เรื่องสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยกับสิ่งแวดล้อม ล้อม ทางโรงเรียน ได้แสดงความสัมพันธ์และ เปรียบเทียบ ดังรายละเอียดในตารางที่ 27 - 29

ตารางที่ 27 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ประเภทของการศึกษา ในชั้น ม.ศ.ศ.		คะแนนภาษาไทย				รวม
		35-40	50-64	65-79	80-94	
1	fe	(1)	(3.7)	(5.4)	(1.9)	12
	fo	2	3	5	2	
2	fe	(7.8)	(30)	(44)	(16.2)	98
	fo	6	23	51	18	
3	fe	(.2)	(.6)	(.9)	(.3)	2
	fo	0	1	1	0	
4	fe	(7)	(26.9)	(30.7)	(14.4)	80
	fo	8	34	33	13	
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $F^2 = 16.919$

ไคสกา $\chi^2 = 8.161$ $P > .05$

จากตารางที่ 27 ก. นี้จะเห็นว่า ประเภทของการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ได้เรียนมา มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยอย่างมาก คือไม่ว่านักเรียนจะเรียนมาจากสายสามัญ หรือสายอาชีพ ทั้งในพระนคร ชนบุรี หรือในต่างจังหวัดก็ตาม จะไม่ทำให้สอบได้คะแนนภาษาไทยต่างกัน

ตารางที่ 27 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามประเภทของการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ประเภทของการศึกษา	ความถี่	มัธยม เลขคณิต	มัธยมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	ค่า χ^2
1	12	65.745			
2	98	69.405	3.66	4.303	.851
1	12	65.745			
3	2	64.5	1.245	6.722	.185
1	12	65.745			
4	88	65.7	.045	4.348	.01
2	98	69.405			
3	2	64.5	4.905	5.438	.902
2	98	69.405			
4	88	65.7	3.705	1.815	2.041 *

ตารางที่ 27 ข. (ต่อ)

ประเภทของ การศึกษา	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของ ผลต่าง	ความถี่ คาด มาตรฐาน	χ^2
3	2	64.5			
4	88	65.7	1.2	5.474	.219

* หมายถึง $p < .05$

ตารางที่ 27 ข. แสดงให้เห็นว่า สมมุติฐานในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน จำแนกตามประเภทการศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว นักเรียนกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอื่นๆ ไม่แสดงว่าต่างกันจริง จึงกล่าวได้ว่านักเรียนที่เรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนครและธนบุรี เรียนภาษาไทยได้ดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในต่างจังหวัด

จากกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่านักเรียนจำนวนมากที่สุดคือ 88 คนคิดเป็นร้อยละ 41 มาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญ ในต่างจังหวัด ส่วนที่มาจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสายอาชีพในต่างจังหวัดมีเพียง 3 คน คือร้อยละ 1.5 เท่านั้น

หมายเหตุ ประเภทของการศึกษาในชั้น มัธยมศึกษาตอนต้นแยกประเภทดังนี้

- 1 = มัธยมศึกษาตอนต้นสายอาชีพในจังหวัดพระนครและธนบุรี
- 2 = มัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในจังหวัดพระนครและธนบุรี
- 3 = มัธยมศึกษาตอนต้นสายอาชีพในต่างจังหวัด
- 4 = มัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญในต่างจังหวัด

ตารางที่ 28 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอนของครู กับสัมฤทธิ์ผลในการ
เรียน ภาษาไทย

วิธีการสอนของครู	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-64	65-79	80-94		
1	fe fo	(10) 9	(38) 40	(56) 56	(20) 19	124
2	fe fo	(3) 5	(12) 9	(19) 20	(7) 7	41
3	fe fo	(2) 1	(7) 8	(10) 11	(4) 3	23
4	fe fo	(1) 1	(4) 4	(5) 3	(2) 4	12
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคสกา $\chi^2 = 6.851$ $P > .05$

ตารางที่ 28 ก. แสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนของครู (ตามความเห็นของนักเรียน)
มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ภาษาไทยน้อยมาก ไม่ว่านักเรียนจะสอบ
ได้คะแนนภาษาไทยมากหรือน้อย ไม่ได้ขึ้นกับวิธีการสอนของครู ซึ่งจำแนกเป็น 4
ประเภทแคอย่างใดเลย

ตารางที่ 28 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามวิธีการสอน
ของครู

การสอนของครู	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	t
1	124	67.275			
2	41	67.605	.33	2.36	.14
1	124	67.275			
3	23	67.44	.165	2.525	.064
1	124	67.275			
4	12	69.495	2.22	4.405	.504
2	41	67.605			
3	23	67.44	.165	3.135	.053
2	41	67.605			
4	12	69.495	1.89	4.718	.401
3	23	67.44			
4	12	69.495	2.055	4.868	.422

t ทุกค่าได้ $p > .05$

ตารางที่ 28 ข. แสดงให้เห็นว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนัก-
เรียนจำแนกตามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีสอนของครู เมื่อเปรียบเทียบ
กันแล้วปรากฏว่าทุกกลุ่มมีความแตกต่างกันน้อยมาก คือได้ค่า t ไม่มากพอที่จะมี

นัยสำคัญ ฉะนั้นความเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการสอนของครู ไม่เป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดความแตกต่างในเรื่องการเรียนภาษาไทย

จากการสอบถามปรากฏว่านักเรียนส่วนมากจำนวน 124 คน คือร้อยละ 62 เห็นว่าครูภาษาไทยมีวิธีการสอนดี ทำให้รู้สึกสนุกสนาน น่าสนใจ และได้เนื้อหาทันตามหลักสูตร ส่วนนักเรียนที่เห็นว่ามีวิธีการสอนไม่ดี ครูเป็นฝ่ายสอน แต่ผู้เรียนไม่มีกิจกรรมร่วม มีน้อยที่สุดเพียง 12 คน คือร้อยละ 6 เท่านั้น

หมายเหตุ วิธีการสอนของครูตามความเห็นของนักเรียนจำแนกเป็น 4 ประเภทคือ

- 1 = มีวิธีการสอนดี ทำให้รู้สึกสนุกสนาน น่าสนใจ และได้เนื้อหาทันตามหลักสูตร
- 2 = มีวิธีการสอนไม่ดี ทำให้รู้สึกเบื่อและไม่สนใจ ได้เนื้อหาไม่ทันตามหลักสูตร
- 3 = มีวิธีการสอนดี ครูไม่เป็นฝ่ายสอนแต่ผู้เรียน นักเรียนได้มีกิจกรรมร่วม
- 4 = มีวิธีการสอนไม่ดี ครูเป็นฝ่ายสอนแต่ผู้เรียน นักเรียนไม่มีกิจกรรมร่วม

ตารางที่ 29 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อครูภาษาไทย กับสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาไทย

ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อครูภาษาไทย		คะแนนภาษาไทย				รวม
		35-49	50-64	65-70	80-94	
1	fa	(11)	(42)	(62)	(22)	138
	fo	10	45	63	20	
2	fa	(3)	(9)	(14)	(5)	31
	fo	3	6	16	6	

ตารางที่ 29 ก. (ต่อ)

ความรู้สึกรู้สึกของนักเรียน ที่มีต่อครูภาษาไทย		คะแนนภาษาไทย				รวม
		35-49	50-64	65-79	80-94	
3	fe	(1)	(4)	(6)	(3)	14
	fo	1	5	5	3	
4	fe	(1)	(5)	(8)	(3)	17
	fo	2	5	6	4	
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคสควเร่ $\chi^2 = 4.236$ P > .05

จากตารางที่ 29 ก. นี้ จะเห็นว่าความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อครูภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยพอสมควร คือไม่ว่านักเรียนจะมีความรู้สึกต่อครูอย่างไรก็ตาม จะไม่ทำให้สอสอบได้คะแนนภาษาไทยต่างกัน

ตารางที่ 29 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามความรู้สึกที่นักเรียนมีต่อครู

ความรู้สึกที่มีต่อครู	ความถี่	มัชฌิม เลขคณิต	มัชฌิมเลขคณิต ของ ผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	t
1	138	67.095			
2	31	69.09	1.994	2.535	.787
1	138	67.095			
3	14	67.71	.614	3.674	.167

ตารางที่ ๒๑ ข. (ต่อ)

ความรู้อัตนคติครู	ความถี่	มัธยัมเลขคณิต	มัธยัมเลขคณิตของผลต่าง	ความเคลื่อนคลาดมาตรฐาน	t
1	138	67.096			
4	17	67.57	.474	3.628	.131
2	31	69.09			
3	14	67.71	1.38	4.222	.327
2	31	69.09			
4	17	67.57	1.52	4.176	.364
3	14	67.71			
4	17	67.57	.14	4.957	.003

t ทุกค่าได้ $p > .05$

จากตารางที่ ๒๑ ข. นี้ จะเห็นว่าการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนมีจำแนกตามความรู้สึกที่มีต่อครูภาษาไทย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทุกกลุ่ม จึงกล่าวได้ว่าความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อครูภาษาไทย ไม่ได้เป็นตัวการสำคัญที่เกี่ยวข้องของกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน

จากกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่านักเรียนส่วนมากชอบครูภาษาไทยที่มีความสามารถในการสอนและขอมนิสัยของครู เป็นจำนวน 138 คนคือร้อยละ 69 และมีนักเรียนจำนวนน้อยที่รู้สึกว่าครูภาษาไทยไม่มีความสามารถในการสอน แต่ขอมนิสัยของครูมีเพียง 14 คน คือร้อยละ 7 เท่านั้น

หมายเหตุ ความรู้สึกที่นักเรียนมีต่อครูภาษาไทยจำแนกเป็น 4 ประเภทคือ

- 1 = ชอบความสามารถในการสอนและชอบนิสัยของครู
- 2 = ชอบความสามารถในการสอนแต่ไม่ชอบนิสัยของครู
- 3 = ครูไม่มีความสามารถในการสอนแต่ชอบนิสัยของครู
- 4 = ครูไม่มีความสามารถในการสอนและไม่ชอบนิสัยของครูด้วย

การหาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบ ระหว่างสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้น ม.ศ.5 (สายอาชีพ) กับรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ภาษาไทย ได้แสดงไว้ในตารางที่ 30-37

ตารางที่ 30 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกที่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยกับสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาไทย

วิชาภาษาไทยที่ชอบเรียน		คะแนนภาษาไทย				รวม
		35-49	50-64	65-79	80-94	
วรรณคดี	fe	(13)	(51)	(75)	(28)	167
	fo	13	48	79	27	
หลักภาษา	fe	(2)	(5)	(7)	(2)	16
	fo	1	6	7	2	
การใช้ภาษา	fe	(1)	(5)	(8)	(3)	17
	fo	2	7	4	4	
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 6) $\chi^2 = 12.592$

ไคค่า $\chi^2 = 5.28$

$P > .05$

ตารางที่ 30 ก. แสดงให้เห็นว่าความรู้สึกที่นักเรียนชอบเรียนวิชาต่างๆ ในหมวดภาษาไทย เช่น วรรณคดี หลักภาษา และ การใช้ภาษา มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อย คือไม่ว่านักเรียนจะชอบวิชาใดในหมวดภาษาไทยก็ไม่ทำให้สอบไล่คะแนนภาษาไทยต่างกัน

ตารางที่ 30 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามความรู้สึกที่ชอบเรียนวิชาต่างๆ ในหมวดภาษาไทย

วิชาภาษาไทย	ความถี่	มัชฌิม เลขคณิต	มัชฌิมเลขคณิต ของ ผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	t
วรรณคดี	137	67.785			
หลักภาษา	16	66.375	1.41	3.078	.458
วรรณคดี	137	67.785			
การใช้ภาษา	17	65.82	1.935	3.691	.535
หลักภาษา	16	66.375			
การใช้ภาษา	17	65.82	.555	4.595	.121

* ทุกค่าได้ $F > .05$

จากตารางที่ 30 ข. การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย ซึ่งจำแนกตามความรู้สึกที่ชอบเรียนวิชาต่างๆ ในหมวดนี้ ปรากฏว่าเมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มแล้ว ไม่แสดงว่าต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทุกกลุ่ม จึงนับว่าการที่นักเรียน ชอบวิชาต่างๆ ในหมวดภาษาไทยไม่ได้เป็นตัวการที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยแต่อย่างใด.

จากกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่านักเรียนที่ชอบเรียนวิชาวรรณคดีมีจำนวนมากที่สุด... คือ 167 คน คิดเป็นร้อยละ 83.5 ส่วนที่ชอบศึกษาคำนิพนธ์น้อยที่สุดเพียง 16 คน คือ ร้อยละ 8 เท่านั้น

ตารางที่ 31 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ในโรงเรียน กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

การจัดกิจกรรม	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-40	50-64	65-79	80-94		
1	fe fo	(2) 4	(9) 15	(14) 11	(5) 0	30
2	fe fo	(7) 9	(27) 38	(40) 34	(14) 7	88
3	fe fo	(4) 2	(14) 7	(20) 23	(7) 13	45
4	fe fo	(3) 1	(11) 1	(16) 22	(7) 13	37
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความ มีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคค่า $\chi^2 = 49.001$ $P < .05$

ตารางที่ 31 ก. แสดงว่าการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยมาก คือนักเรียนในโรงเรียน ที่จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากอย่าง สอนได้คะแนนภาษาไทยก็กว่านักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนที่จัดกิจกรรมน้อยอย่างหรือไม่ได้จัดเลย

ตารางที่ 31 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามจำนวนกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่จัดในโรงเรียน

การจัดกิจกรรม	ความถี่	มัชฌิม เลขคณิต	มัชฌิมเลขคณิต ของผลต่าง	ความถี่ คลาสิก มาตรฐาน	ค่า t
1	30	60.495			
2	88	63.645	3.15	2.216	1.421
1	30	60.495			
3	45	72.66	12.165	2.54	4.789 *
1	30	60.495			
4	37	76.05	15.555	2.421	6.425 *
2	88	63.645			
3	45	72.66	9.015	2.161	4.172 *
2	88	63.645			
4	37	76.05	12.045	2.010	5.066 *
3	45	72.66			
4	37	76.05	3.39	2.37	1.409

* หมายถึง $P < .05$

จากตารางที่ 31 ข. นี้จะเห็นว่า สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่จัดกิจกรรมมากอย่างคือกลุ่มที่จัด 3-4 อย่าง กับกลุ่มที่จัดแค่ 5 อย่างขึ้นไป มีความสามารถในการเรียนภาษาไทยก็พอๆกัน ส่วนกลุ่มที่จัดกิจกรรมน้อยอย่าง

คือกลุ่มที่จัดกิจกรรม 1-2 อย่าง หรือไม่ได้จัดเลย มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย ไม่ครบถ้วนพอๆกัน จึงสรุปได้ว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่ทางโรงเรียนจัดกิจกรรมมากอย่าง ก็มากกว่ากลุ่มที่จัดน้อยอย่างหรือไม่ได้จัด

จากการสอบถามปรากฏว่านักเรียนจำนวนมากที่สุด คือ 88 คน คิดเป็น ร้อยละ 44 มาจากโรงเรียนที่จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย 1-2 อย่าง และนักเรียนกลุ่มที่น้อยที่สุด คือ 30 คน หรือ ร้อยละ 15 มาจากโรงเรียนที่ไม่ได้จัดกิจกรรมเลย

หมายเหตุ กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดได้แก่

1. การอภิปราย
2. การโต้วาที
3. การแสดงละครเวที
๓. การแสดงละครวิทยุ
๕. การทัศนอาจร
6. การประกวดเรียงความ
7. การแต่งคำประพันธ์
8. การเล่นสัควา
- ดอกสร้อย และเพลงพื้นเมือง

จากการสอบถามแยกการจัดกิจกรรมเป็น 4 ประเภทคือ

1. = ไม่ได้จัดเลย
- 2 = จัด 1-2 อย่าง
- 3 = จัด 3-4 อย่าง
- 4 = จัดแต่ 5 อย่างขึ้นไป

ตารางที่ 32 ความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

การมีส่วนร่วมในกิจกรรม	คะแนนภาษาไทย				รวม
	35-49	50-64	65-79	80-94	
ทุกครั้งที่	fo (3)	(10)	(15)	(5)	33
	1	11	14	7	

ตารางที่ 32 ก. (ต่อ)

การมีส่วนร่วมในกิจกรรม	คะแนนภาษาไทย				รวม
	35-49	50-64	65-79	80-94	
เกือบทุกครั้ง	fe (4) fo 1	(15) 11	(22) 14	(8) 7	49
นานๆครั้ง	fe (5) fo 4	(10) 17	(28) 29	(11) 13	63
ไม่เคยเลย	fe (4) fo 9	(17) 18	(25) 25	(9) 8	55

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 9) $\chi^2 = 16.919$

ไคสกา $\chi^2 = 15.456$ $P > .05$

ตารางที่ 32 ก. แสดงให้เห็นว่าการมีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อย หรือไม่ว่านักเรียนจะมีส่วนร่วมหรือไม่ ก็ได้คะแนนภาษาไทยไม่ต่างกัน

ตารางที่ 32 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามจำนวนครั้งของการมีส่วนร่วมในกิจกรรม

การมีส่วนร่วมในกิจกรรม	ความถี่	มัชฌิมเลขคณิต	มัชฌิมเลขคณิตของผลต่าง	ความเคลื่อนคลาดมาตรฐาน	t
ทุกครั้ง	33	69.27			
เกือบทุกครั้ง	49	69.24	.03	2.778	.911
ทุกครั้ง	33	69.27			
นานๆครั้ง	63	69.15	.12	2.718	.412

ตารางที่ 32 ข. (ต่อ)

การมีส่วนร่วมในกิจกรรม	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาคล มาตรฐาน	ค่า t
ทุกครั้ง	33	69.27			
ไม่เคยเลย	55	63	6.27	2.659	2.358 *
เกือบทุกครั้ง	49	69.24			
นานๆครั้ง	63	69.15	.09	2.543	.035
เกือบทุกครั้ง	49	69.24			
ไม่เคยเลย	55	63	6.24	2.48	2.515 *
นานๆครั้ง	63	69.15			
ไม่เคยเลย	55	63	6.15	2.412	2.549 *

* หมายถึง $P < .05$

จากตารางที่ 32 ข. ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ไม่เคยร่วมในกิจกรรมเลย มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยแตกต่างไปจากกลุ่มอื่นอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนกลุ่มอื่นๆเมื่อเปรียบเทียบกันแล้วต่างกันน้อยมาก จึงอาจสรุปได้ว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนซึ่งจำแนกตามการมีส่วนร่วมในกิจกรรม ทุกครั้ง เกือบทุกครั้ง และนานๆครั้ง ไม่แตกต่างกัน แต่ทั้งสามกลุ่มนี้ มีความสามารถในการเรียนภาษาไทยดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่เคยร่วมกิจกรรมเลย

จากจำนวนนักเรียนที่สอบถามทั้งหมด 200 คน ปรากฏว่านักเรียนที่เคยร่วมในกิจกรรมนานๆครั้งมีมากที่สุดคือ 63 คนคิดเป็นร้อยละ 31.5 ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยร่วมในกิจกรรมทุกครั้งมีน้อยที่สุดคือ 33 คนหรือร้อยละ 16.5 เท่านั้น

ตารางที่ 33 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างความเอาใจใส่ในการเรียนภาษาไทย
กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ความเอาใจใส่ใน การเรียนภาษาไทย	คะแนนภาษาไทย				รวม
	35-49	50-64	65-79	80-94	
✓ ✓ เขาเรียนทุกครั้ง	fe fo (13) 9	(50) 49	(74) 77	(27) 29	164
✓ เขาเรียนเกือบทุกครั้ง	fe(3) fo 7	(11) 12	(16) 13	(6) 4	36
รวม	16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f 2) $\chi^2 = 7.815$

ไคสกา $\chi^2 = 8.174$ $P < .05$

จากตารางที่ 33 ก. นี้จะเห็นว่าความเอาใจใส่ในการเรียนภาษาไทยของ
นักเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยมาก คือนักเรียนที่สอบได้
คะแนนภาษาไทยดี มักจะเข้าเรียนทุกครั้ง ส่วนนักเรียนที่ไม่เข้าเรียนทุกครั้งมักสอบ
ได้ไม่ค่อยดีนัก

ตารางที่ 33 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามความเอาใจใส่
ในการเรียนภาษาไทย

ความเอาใจใส่ใน การเรียนภาษาไทย	ความถี่	มัชฌิม เลขคณิต	มัชฌิมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	ค่า t
เขาเรียนทุกครั้ง	164	68.82			
เขาเรียนเกือบทุกครั้ง	36	62.835	5.685	2.48	2.292 *

* หมายถึง $P < .05$

จากตารางที่ 33 ข. ปรากฏว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน
กลุ่มที่เขาเรียนทุกครั้ง กับกลุ่มที่เขาเรียนเกือบทุกครั้ง ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ฉะนั้นนักเรียนที่เขาเรียนทุกครั้งจึงมีความสามารถในการเรียนภาษาไทยดีกว่า กลุ่ม
นักเรียนที่ไม่เขาเรียนทุกครั้ง

จากกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากเขาเรียนวิชาภาษาไทยทุกครั้ง
คือมีจำนวนถึง 164 คน คือ ร้อยละ 82 ส่วนที่ไม่เขาเรียนทุกครั้งมีเพียง 36 คนคือ
ร้อยละ 18 เท่านั้น

ตารางที่ 34 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างความเอาใจใส่ทำการบ้านวิชาภาษาไทยกับ
สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ความเอาใจใส่ทำการบ้าน วิชาภาษาไทย		คะแนนภาษาไทย				รวม
		35-49	50-64	65-79	80-94	
ทุกครั้ง	fe	(8)	(33)	(49)	(18)	108
	fo	2	32	55	19	
เกือบทุกครั้ง	fe	(7)	(26)	(38)	(13)	84
	fo	10	27	34	13	
นานๆทำครั้ง	fe	(1)	(2)	(3)	(2)	3
	fo	4	2	1	1	
รวม		16	61	99	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 6) $\chi^2 = 12.592$

ไคค่า $\chi^2 = 17.899$ $P < .05$

ตารางที่ 34 ก. แสดงให้เห็นว่าความเอาใจใส่ในการทำการบ้านวิชา
ภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย ดังนั้นการสอบไล่คะแนน

ภาษาไทยหรือไม่ก็ ย่อมมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำกรบ้านอยู่มากทีเดียว

ตารางที่ 34 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลใน การเรียนภาษาไทยตามความเอาใจใส่
ทำการบ้านวิชาภาษาไทย

ทำการบ้าน วิชาภาษาไทย	ความถี่	มัชฌิม เลขคณิต	มัชฌิมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	ค่า t
ทำทุกครั้ง	108	69.645			
เกือบทุกครั้ง	84	65.925	3.72	1.787	2.062 *
ทุกครั้ง	108	69.645			
นานๆทำครั้ง	8	55.125	14.52	5.68	2.556 *
ทำเกือบทุกครั้ง	84	65.925			
นานๆทำครั้ง	8	55.125	10.8	5.77	1.872

* หมายถึง $P < .05$

ตารางที่ 34 ข. แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ทำการบ้านทุกครั้งมีสัมฤทธิ์ผลใน
การเรียนภาษาไทย แตกต่างจากกลุ่มที่ทำการบ้านเกือบทุกครั้งหรือนานๆทำครั้งอย่างมี
นัยสำคัญ ส่วนกลุ่มที่ทำเกือบทุกครั้งหรือนานๆทำครั้งไม่ต่างกันมากนัก จึงกล่าวได้
ว่านักเรียนที่เอาใจใส่ทำการบ้านทุกครั้ง เรียนภาษาไทยได้ดีกว่านักเรียนที่ทำการบ้าน
เกือบทุกครั้ง หรือนานๆทำครั้ง

จากการสอบถามปรากฏว่านักเรียนส่วนมากจำนวน 108 คน คือร้อยละ 54
ที่ทำการบ้านทุกครั้ง ส่วนนักเรียนกลุ่มที่ทำการบ้านนานๆครั้งมีน้อยที่สุดเพียง 8 คน
คือร้อยละ 4 เท่านั้น

ตารางที่ 35 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างการเตรียมตัวสอบไล่วิชาภาษาไทยกับ
สัมฤทธิผลในการเรียนภาษาไทย

การเตรียมตัวสอบไล่ วิชาภาษาไทย		คะแนนภาษาไทย				รวม
		35-49	50-64	65-79	80-94	
1	fe	(1)	(5)	(7)	(3)	16
	fo	1	5	3	2	
2	fe	(7)	(27)	(39)	(14)	87
	fo	7	21	43	16	
3	fe	(6)	(23)	(33)	(12)	74
	fo	5	24	31	14	
4	fe	(2)	(6)	(11)	(4)	23
	fo	3	11	8	1	
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f, 9) $\chi^2 = 16.919$
 ได้ค่า $\chi^2 = 10.904$ $P > .05$

จากตารางที่ 35 ก. นี้จะเห็นว่า การเตรียมตัวสอบไล่วิชาภาษาไทยไม่
สัมพันธ์กับสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาไทยเท่าที่ควร คือในขณะที่เตรียมตัวสอบไล่
วิชาภาษาไทยไม่ว่าหนักเบาจะหมทวนมากหรือน้อยเพียงใด ก็สอบได้คะแนนภาษาไทย
ไม่ต่างกัน

ตารางที่ 35 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามประเภทของ
การเตรียมตัวสอบไล่วิชาภาษาไทย

การเตรียมตัวสอบ- ไล่วิชาภาษาไทย	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของ ผลต่าง	ความเคลื่อน คลาด มาตรฐาน	t
1	16	67.32			
2	87	68.73	1.41	3.178	.444
1	16	67.32			
3	74	67.95	.63	3.233	.019
1	16	67.32			
4	23	61.56	5.76	3.71	1.535
2	87	68.73			
3	74	67.95	.78	1.991	.039
2	87	68.73			
4	23	61.56	7.17	2.7	2.656 *
3	74	67.95			
4	23	61.56	6.39	2.763	2.313 *

หมายถึง $2 \times .05$

ตารางที่ 35 ข. ผลการเปรียบเทียบที่แสดงว่าแตกต่างกันอย่างแท้จริงคือ
กลุ่มนักเรียนที่ทบทวนวิชาภาษาไทยแบบกลุ่มที่ 2 กับกลุ่มที่ 3 มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียน
ภาษาไทยดีกว่ากลุ่มที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญ ส่วนกลุ่มอื่นไม่แสดงว่าต่างกันอย่างแท้จริง
จึงอาจสรุปได้ว่านักเรียนที่ทบทวนวิชาภาษาไทยค่อนข้างมาก หรือน้อยกว่าวิชาอื่น

มีความสามารถในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่ทบทวนวิชาภาษาไทยน้อยมาก
จากกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ทบทวนวิชาภาษาไทยค่อนข้างมาก
มีจำนวนมากที่สุดคือ 87 คน คิดเป็นร้อยละ 43.5 ส่วนกลุ่มที่ทบทวนมากกว่าวิชา
อื่นมีเพียง 16 คน คือ ร้อยละ 8 เท่านั้น

หมายเหตุ การทบทวนวิชาภาษาไทยของนักเรียนจำแนกเป็น 4 ประเภทคือ

- 1 = ทบทวนมากกว่าวิชาอื่น
- 2 = ทบทวนค่อนข้างมาก
- 3 = ทบทวนน้อยกว่าวิชาอื่น
- 4 = ทบทวนน้อยมาก

ตารางที่ 36 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อข้อสอบได้วิชาภาษาไทย กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

ทัศนคติที่นักเรียนมีต่อ ข้อสอบได้วิชาภาษาไทย	คะแนนภาษาไทย				รวม	
	35-49	50-54	65-70	80-94		
ดีมาก	fe	(1)	(3)	(4)	(1)	9
	fo	2	3	4	0	
ค่อนข้างมาก	fe	(6)	(25)	(37)	(14)	83
	fo	3	27	37	11	
ปานกลาง	fe	(8)	(29)	(43)	(16)	96
	fo	6	28	44	18	
ค่อนข้างน้อย	fe	(1)	(4)	(6)	(2)	13
	fo	0	3	5	4	
รวม		16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f.9) $\chi^2 = 16.919$

ไคสกา $\chi^2 = 6.193$ F .06

จากตารางที่ 36 ก. ปรากฏว่าทัศนคติที่นักเรียนมีต่อข้อสอบไล่วิชาภาษาไทยสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อย คือไม่ว่านักเรียนจะเห็นว่าข้อสอบไล่วิชาภาษาไทย ยากหรือง่าย ก็สอบได้คะแนนไม่ต่างกัน

ตารางที่ 36 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยตามทัศนคติที่นักเรียนมีต่อข้อสอบไล่วิชาภาษาไทย

ทัศนคติที่นักเรียนมีต่อ ข้อสอบไล่วิชาภาษาไทย	ความถี่	มัธยัม เลขคณิต	มัธยัมเลขคณิต ของผลต่าง	ความเคลื่อนไหว ตลาด มาตรฐาน	t
ยากมาก	9	60.33			
ค่อนข้างยาก	83	68.025	7.695	4.109	1.873
ยากมาก	9	60.33			
ปานกลาง	96	68.565	8.235	4.120	1.994*
ยากมาก	9	60.33			
ค่อนข้างง่าย	12	73.245	12.915	5.125	2.52*
ค่อนข้างยาก	83	68.025			
ปานกลาง	96	68.565	.54	1.743	.309
ค่อนข้างยาก	83	68.025			
ค่อนข้างง่าย	12	73.245	5.22	3.501	1.49
ปานกลาง	96	68.565			
ค่อนข้างง่าย	12	73.245	4.68	3.525	1.328

* หมายถึง $F < .05$

จากตารางที่ 36 ข. ปรากฏว่ากลุ่มนักเรียนที่เห็นว่าข้อสอบไวยากรณ์ภาษาไทยยากมาก มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนที่เห็นว่าข้อสอบไวยากรณ์ภาษาไทยมีความยากง่ายปานกลาง และค่อนข้างง่ายอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอื่นไม่แสดงว่าแตกต่างกัน ฉะนั้นจึงสรุปได้ว่านักเรียนที่มีความเห็นว่าข้อสอบไวยากรณ์ภาษาไทยไม่ยากมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่เห็นว่าข้อสอบไวยากรณ์ภาษาไทยยากมาก

จากกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่านักเรียนส่วนมากมีจำนวนถึง 96 คน คือร้อยละ 48 ที่เห็นว่าข้อสอบไวยากรณ์ภาษาไทยมีความยากง่ายปานกลาง และส่วนน้อยที่สุดคือน้อย 9 คน คือร้อยละ 4.5 เห็นว่าข้อสอบยากมาก

ตารางที่ 37 ก. ความสัมพันธ์ระหว่างสุขภาพของนักเรียนกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทย

สุขภาพของนักเรียน	คะแนนภาษาไทย				รวม
	35-49	50-64	65-79	80-94	
แข็งแรงไม่เป็นอะไรเลย	f_e (10) f_o 8	(40) 42	(58) 60	(22) 20	130
ไม่สบายเป็นบางครั้ง	f_e (6) f_o 8	(21) 19	(32) 30	(11) 13	70
รวม	16	61	90	33	200

ระดับความมีนัยสำคัญ .05 (d.f. 3) $\chi^2 = 7.815$

ได้ค่า $\chi^2 = 1.747$

$P > .05$

จากตารางที่ 37 ก. นี้จะเห็นว่าสุขภาพของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยน้อยมาก จึงนับว่าการที่นักเรียนมีร่างกายแข็งแรงไม่เป็นอะไร หรือที่ไม่สบายบ้างเป็นบางครั้ง ก็สอบได้คะแนนภาษาไทยไม่ต่างกัน

ตารางที่ 37 ข. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยสุขภาพของนักเรียน

สุขภาพของนักเรียน	ความถี่	มัชฌิมเลขคณิต	มัชฌิมเลขคณิตของผลต่าง	ความเคลื่อนคลาดมาตรฐาน	t
แข็งแรงไม่เป็นอะไร	130	65.31			
ไม่สบายเป็นบางครั้ง	70	67.29	1.98	2.092	.946

$$P > .05$$

ตารางที่ 37 ข. แสดงให้เห็นว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่มีสุขภาพดี มีร่างกายแข็งแรงไม่เป็นอะไร กับกลุ่มที่ไม่สบายบ้างเป็นบางครั้ง เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วได้ค่า t เพียง .946 ซึ่งไม่มากพอที่จะมีนัยสำคัญ

ความสามารถในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้จึงไม่ต่างกัน

ฉะนั้นสุขภาพของนักเรียนในขั้นนี้ไม่เป็นตัวการเกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาไทย

จากกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่านักเรียนส่วนมากมีสุขภาพดีไม่เป็นอะไร มีจำนวนถึง 130 คน คือร้อยละ 65 ส่วนที่ไม่สบายบ้างเป็นบางครั้ง มี 70 คน คือร้อยละ 35